XIV. évfolyam 17. szám. 1958. április 24

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

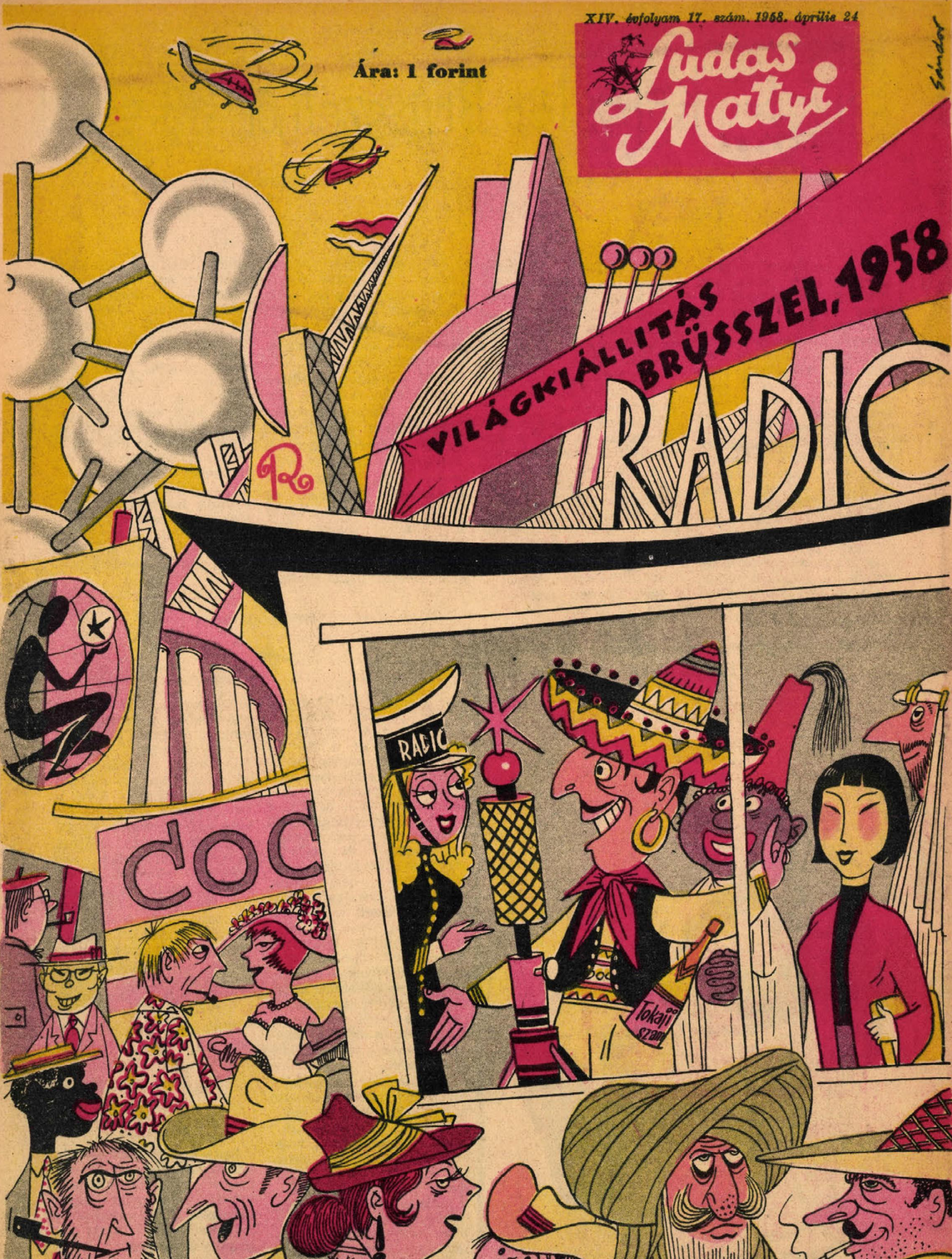
Sándor
VILÁGKIÁLLITÁS
BRÜSSZEL, 1958
RADIC
R
coc
RADIC
Tokaji
szam

— Itt vagyok a vásáron! Minden nagyon szép, a tokaji csúszik, a valuta úszik…

Sándor Károly rajza

Képeslap Brüsszelből

Budapesti szépasszony Bécsben

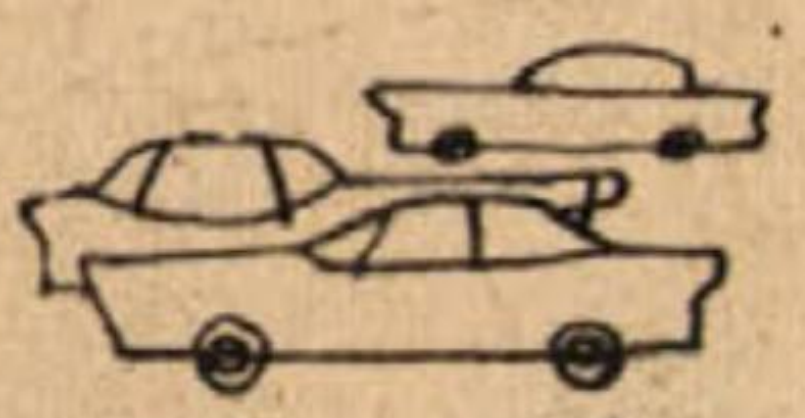

Ül a budapesti szépasszony a bécsi presszóban. A presszó csupa üveg, napfény, bársony, coca-cola, paradicsomlé, mokka és konyak, a szépasszony csupa parfüm, festék, rúzs, ékszer és merengés. Ül a szépasszony és egyik cigarettát a másik után szívja. Hova-tovább másfél esztendeje üldögél itt elszántan és szinte moccanás nélkül, mint aki úgy határozott, hogy átdohányozza a történelmi időket: valami majd csak kialakul.

A presszóban nagy a forgalom. Ki-be türemlik a vendégek áradata. Sok a magyar. A magyarok integetnek a szépasszonynak, azt mondják: „Szervusz Lola", — aztán leülnek valamelyik sarokba és üzleti ügyben tárgyalnak valakivel, valamiről. A szépasszony rövid fejbólintással és fájdalmas mosollyal köszön vissza. Azt mondja a mosoly: „Csak nyüzsögjetek, hemzsegjetek, én ülök itt és dohányzom népemért és hazámért."

Ül a szépasszony a bécsi presszóban és vár. A hamutálcában már halomban hevernek a rúzsosvégű cigarettacsikkek. Mire vár? A kommunizmus összeomlására. És addig is egy tehetős és lehetőleg osztrák úrra, aki elviszi vacsorázni.

Vár a szépasszony és mereng. A hazájára gondol.

Nem könnyű eldöntenie, hogy hol keresse azt.

Egészséges öregúr

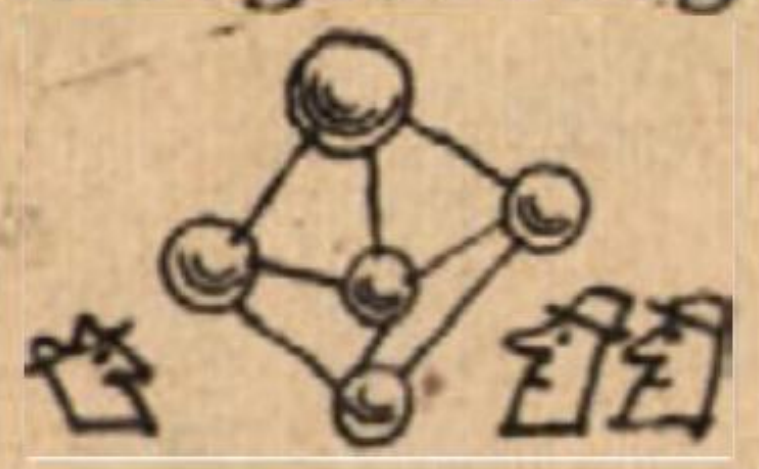

Az egészséges német öregúr éjjel szállt fel a Bécs—Brüsszeli gyors hálókocsijába és már reggel fél nyolckor, nem sokkal Köln előtt, kint találtam őt a keskeny folyosón. Az öregúr súlyzózott. Teljesen kopasz fején szikrázva táncolt a reggeli napsugár. Szépen ápolt egyenletesen nyírott hófehér bajuszt és keretnélküli csíptetős cvikkert viselt. Tíz-tíz kilót emelgetett jobbjában és baljában, térdhajlítással kombinálva, ahogy illik. Közben egyszer megpihent, mintegy fél percre és súlyok nélkül légző gyakorlatokat végzett a leeresztett ablak mellett.

Furcsának találtam, hogy mindezt tetőtől talpig felöltözve csinálja, sötétszürke ruhában, nyakán kemény gallérral. (Általában pizsamában szokták elintézni az ilyesmit.) De nem sokkal utóbb már értettem mindent, mert amint a vonat Köln külvárosához ért, az öregúr abbahagyta a tornát és a súlyzókat sietve a böröndjébe zárta. Karjára dobta felöltőjét, fejébe nyomta fekete kalapját és táskájával az ajtóhoz nyomult. Kölnben kiszállt. Hazaérkezett. Várta is a családja. Illő szeretettel fogadták.

Hálás adós

Erdei Sándor rajza

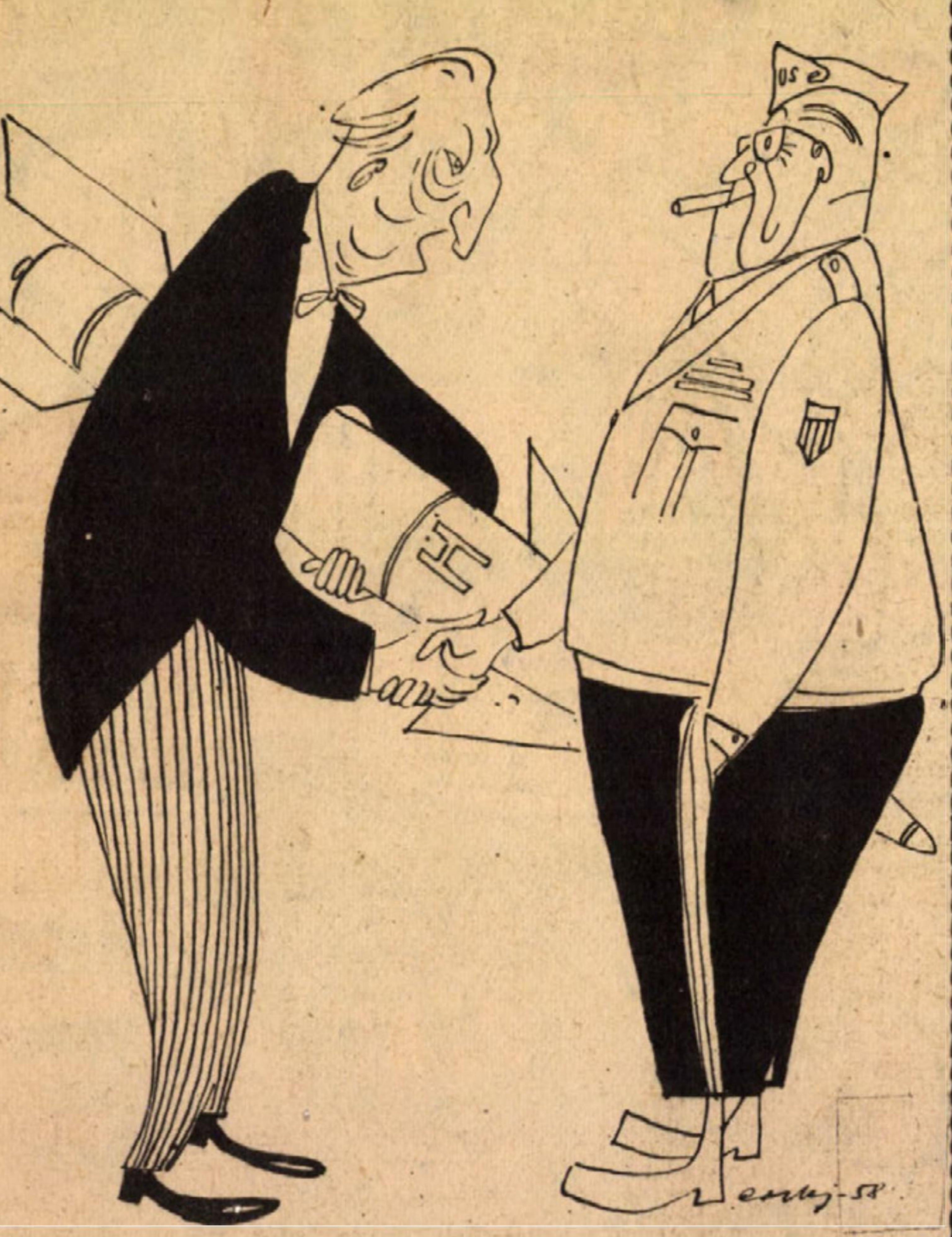

Adenauer: Köszönjük, miszter, alkalomadtán majd visszajuttatjuk . . .

Brüsszeli mozi

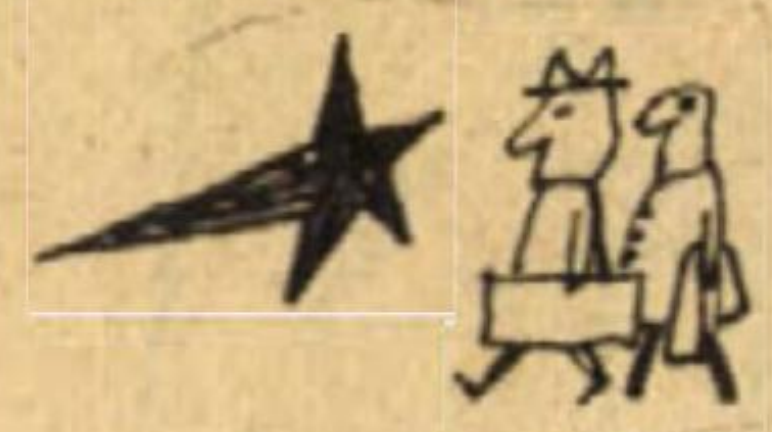

A moziba a kőkorszak kellős közepén érkeztem meg. A film ugyanis — melynek elejét, a paradicsomi éveket, sajnos, elkéstem — az emberiség történelmét mutatta be. Eleink küzdelmét a népért, a létért nagy érdeklődéssel szemlélte az egész nézőtér. Az ősember és családja meztelenül szaladgált fel és alá a réten, hogy száraz gallyakat hordjon össze, mert elérkezett a tűz feltalálásának ideje. A közönség visszafojtott lélegzettel figyelte, sikerül-e az ősembernek tűzkövek segítségével szikrát csiholnia. Egész családja, pucér lánya és felesége is ezen fáradozott. Nagy volt az öröm a moziban, amikor a tűz végre fel volt találva.

Az ősember nemsokkal utóbb hosszasan kémlelte az ég alját és így szólt: „Közeleg a jégkorszak." Nagy örömmel láttuk, hogy a veszélyt idejében felismerve, késedelem nélkül meleg prémnadrágot ölt.

Előadás után a szállodámba térve, szomorúan láttam, hogy az ősember hiába találta fel a tüzet. Szobám hideg volt, mint a jégkorszak. Prémesnadrág hiányában reggelre oda is fagytam a lepedőhöz.

Amikor a jegyszedőnek jegyemet a moziban átadtam, a tenyerét nyújtotta. Érdeklődésemre megtudtam, hogy fizetnem kell, amiért a helyemet megmutatta. Mennyi? — kérdeztem. Tetszés szerint — felelte. Megköszönte az öt belga frankot és leültem. Később leült mellém egy brüsszeli bennszülött, aki önmaga találta meg a helyét. No — gondoltam magamban —, ez a mázlista spórolt öt frankot. Tévedtem, mert a kisasszony rövidesen ott termett és nyújtotta a kezét.

Így derült ki, hogy nem a helyrevezetést kell megfizetni, hanem a kéznyújtást.

Mi a hazaszeretet?

Hazaszeretet többek között az is, hogy az ember kisebb gyönyörűséggel szemléli a ragyogó tiszta Brüsszelt, mint amekkora gyönyörűséggel szídja a piszkos Budapestet.

Tabi László

A humor könyvéből

NYÁRAI ANTAL, a régi Népszínház kitűnő művésze, nem tudott bánni a pénzzel. Sohasem volt a zsebében egyetlen garas sem, ám ez őt nem feszélyezte: a szolgáltatásért járó ellenszolgáltatást nyárspolgári hóbortnak tartotta, amely a művészre nem kötelező. Egyszer egy vidéki tisztelője kereste az irodalmi kávéházban:

— Jár ide Nyárai Antal művész úr?

— De mennyire — felelte a kotnyeles újságosfiú — nálunk ő a favorit.

— Favorit?

— Igen, mindig bejön, de nem fizet.

RADNAI MIKLÓS, aki a két háború között az Opera igazgatója volt, nagyon kedvelte a rádión közvetített operaelőadásokat. Az volt a véleménye, hogy a rádióból teljesen hű képet kaphat arról, minden rendben megy-e a színházban. Egy alkalommal, amikor a Tosca volt műsoron, az igazgató pár percnyi rádióhallgatás után, elismerően szólt a titkárának:

— Na, ma igazán jó az előadás! Közölje mindenkivel: meg vagyok elégedve.

— Mindjárt gondoltam, igazgató úr — hajtogatta meg magát a titkár — a milánói Scala van bekapcsolva...

LESSING, a híres német író és műkritikus, életének utolsó éveiben nagyon szórakozott volt. Egy este hazaérkezvén, ajtaján kopogott. Inasa a sötétben nem ismerte fel urát és így kiáltott fel:

— A professzor úr nincs idehaza!

— Nem tesz semmit — válaszolta Lessing —, majd máskor jövök...

SOMERSET MAUGHAM, a nálunk is jól ismert koros angol író, modellt ült egy híres angol fényképésznőnek, Dorothy Wildingnek. Wilding kisasszony igen gondosan akarta elkészíteni a portrét és megkérdezte az írótól:

— Nincs kifogás ellene, ugyebár, ha a retusálás során eltűntetem a ráncokat?

Maugham rázta a fejét:

— Néhány pillanat akarja eltüntetni azt, aminek a megszerzése nekem nyolcvankét évembe került?

Beteglátogatás

Mészáros András rajza

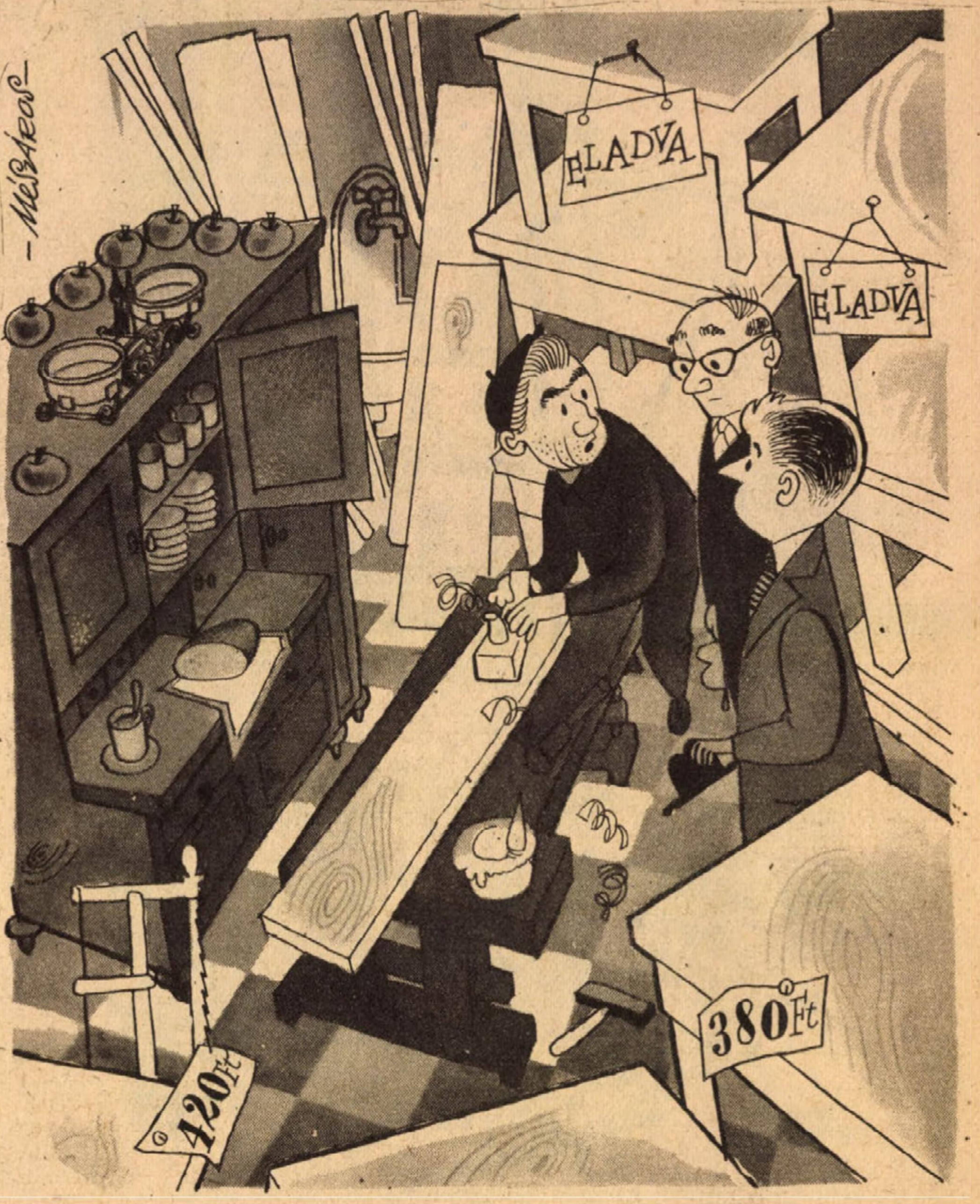

– De hiszen magának kutyabaja és felveszi a táppénzt?!
– Ne sajnálják, az úgy is elmegy a rezsire!...

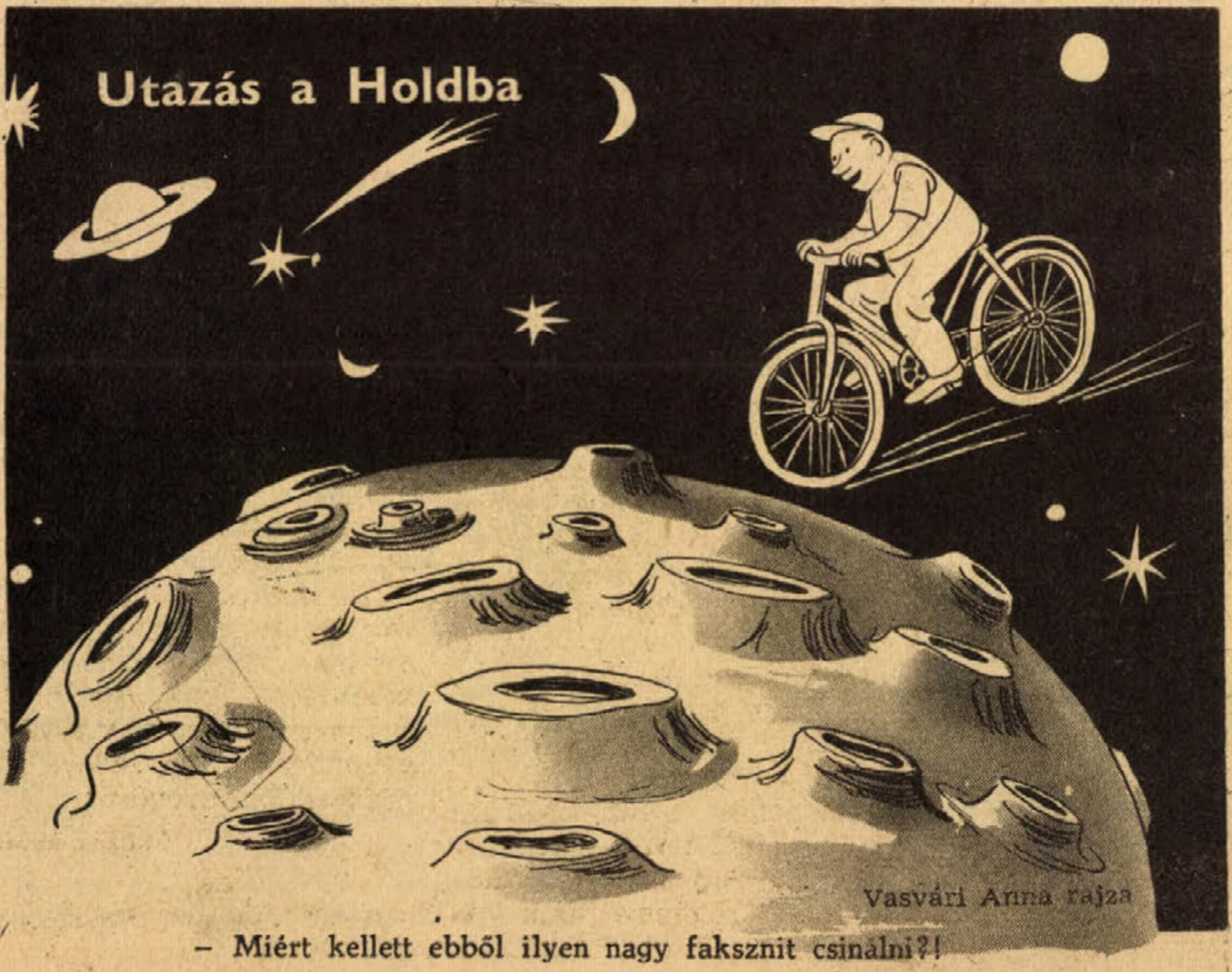

Vasvári Anna rajza

– Miért kellett ebből ilyen nagy faksznit csinálni?!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Végre van egy kis csapadék. Nálunk például jég esett.

— Te őrült, nem jég kell a termésnek, hanem eső!

— Kérlek szépen, nincs baj, a jég ilyenkor április végén gyorsan elolvad.

⁂

— Panaszom van, kérem, a maguk naftalin-golyóikra. A molyok vígan lakmároznak belőle.

— Akkor nincs hiba, amíg ezt rágják, addig nem nyúlnak a ruhákhoz.

⁂

— Jenő, fizessen nekem egy fagylaltot.

— Hova gondol, Mancika? A hideg megárthat a torkának.

— Akkor igyunk meg egy duplát.

— Azt már nem. Fagylalt után közvetlenül meleget inni nagyon ártalmas.

AJÁNDÉK

Toncz Tibor rajza

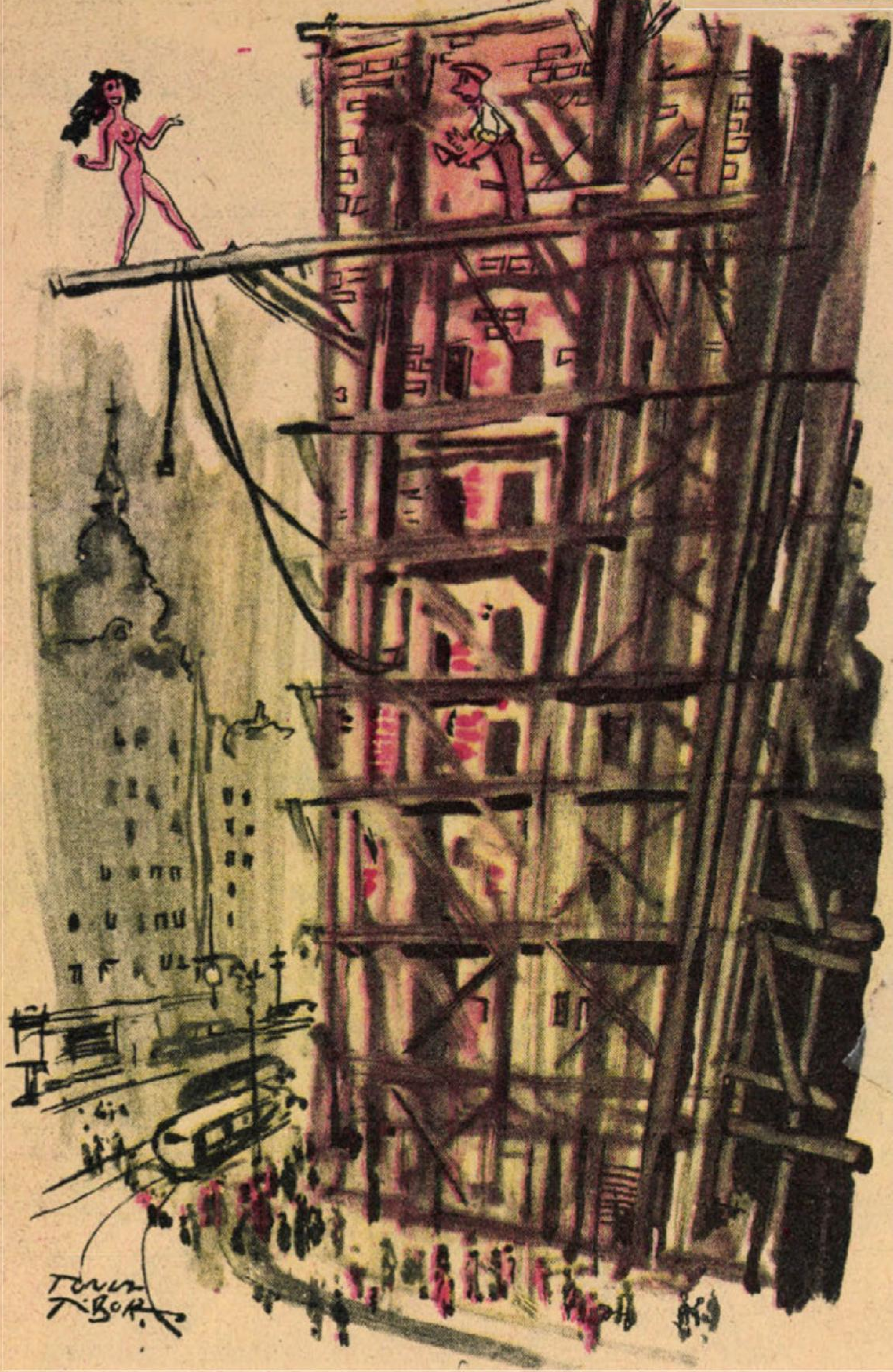

Fentről küldtek, hogy ne legyen olyan egyedül...

A tökéletes bíró

Szűr-Szabó József rajza

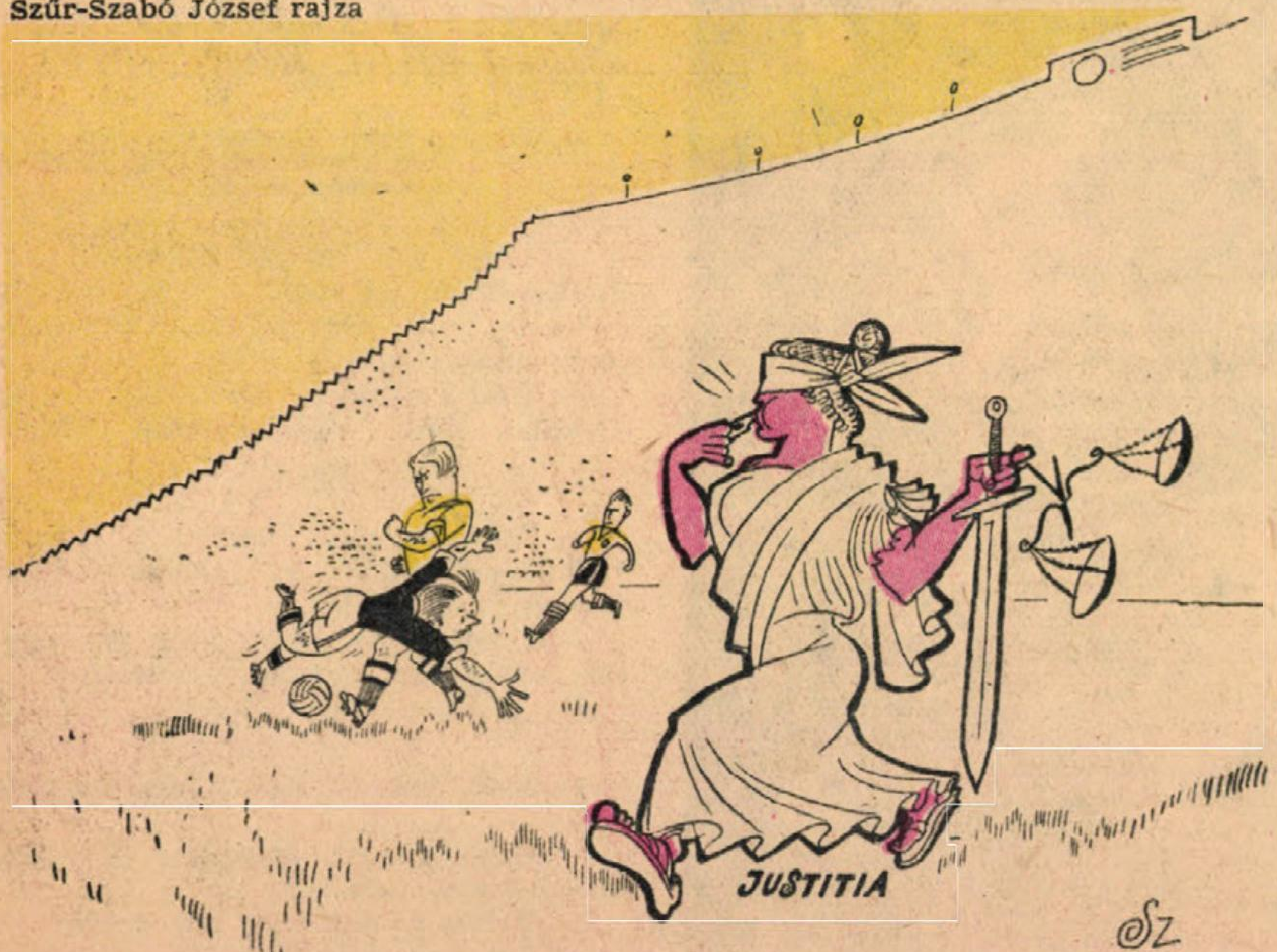

Ezt olvastuk

Lefogadjuk forinthúszba!

Az Ország-Világ április 9-i számának Körbe-Körbe rovatában közölt egy foltosszőrű kölyök-vadállatot, első mancsa előtt egy jókora karajjal. És a következő versikét írta hozzá:

Ez egy tigris, bárányhússal.
Lefogadom forinthússzal:
aki pont e húsra éhes,
nem lesz többé soha éhes.

A versikére, mint illik, versben felelünk:

Tévedés van a kis versnek
Már az első sorában
Mert a tigris leopárd volt
Már kis kölyök korában.

S hogy leopárd, s nem tigris — lefogadjuk forinthússzal...

Széna vagy szalma?

A Real Madrid—Vasas mérkőzés 11-eséről nem tudtak megegyezni a sporttudósítók.

A Népszabadság ezt írta:

„A büntetőből Csordás a kapu *baloldalába* lőtte a labdát.”

A Magyar Nemzet így számolt be:

„Csordás hidegvérrel a kapu *jobbsarkába* helyezte a labdát.”

Ne értsük félre, nem jelentünk be óvást. A fő, hogy a hálóban volt.

A bizalom előfeltétele

Egy angol lapban jelent meg ez az apróhirdetés:

„Szalámigyár keres felügyelőt, lehetőleg vegetáriust.”

Sikamlós hirdetés

Egy londoni varieté pályázatot írt ki új műsorának, rövid, velős ismertetésére. A következő pályamű lett a győztes:

„Száz gyönyörű nő, ötven káprázatos kosztüm.”

Legszebb lábak versenye

Az „Ici Paris” című lapban olvassuk: New York-ban láb-szépségversenyt rendeztek, még pedig rendkívül igazságos feltételek mellett. Nem akarták, hogy a zsürit bármilyen formában is befolyásolja a jelölt csinos arcocskája vagy eleganciája, ezért felkérték a nőket, hogy csupán a lábuknak a fotografiáját küldjék be és a nevük helyett jeligét válasszanak. Sok ezer láb-foto futott be a versenyre. A zsüri minden fényképet gondosan megvizsgált, majd kihirdette bölcs ítéletét és a „Tavaszi séta” jeligéjű lábacskának ítélte az első díjat. Amikor a pályázó jelentkezett, kiderült, hogy az illető nem fiatal nő, hanem öreg férfi: egy hatvan éves levélhordó.

Úgy látszik a láb szépségének nem árt az a sok tavaszi séta, amiben egy levélhordónak része van.

Képes lapjaink – képes napjaink

Réber László rajza

A fotókat a régi Tolnai Világlapja és a mai képes hetilapok „aktuális" anyagából vettük át kisebb változtatásokkal.

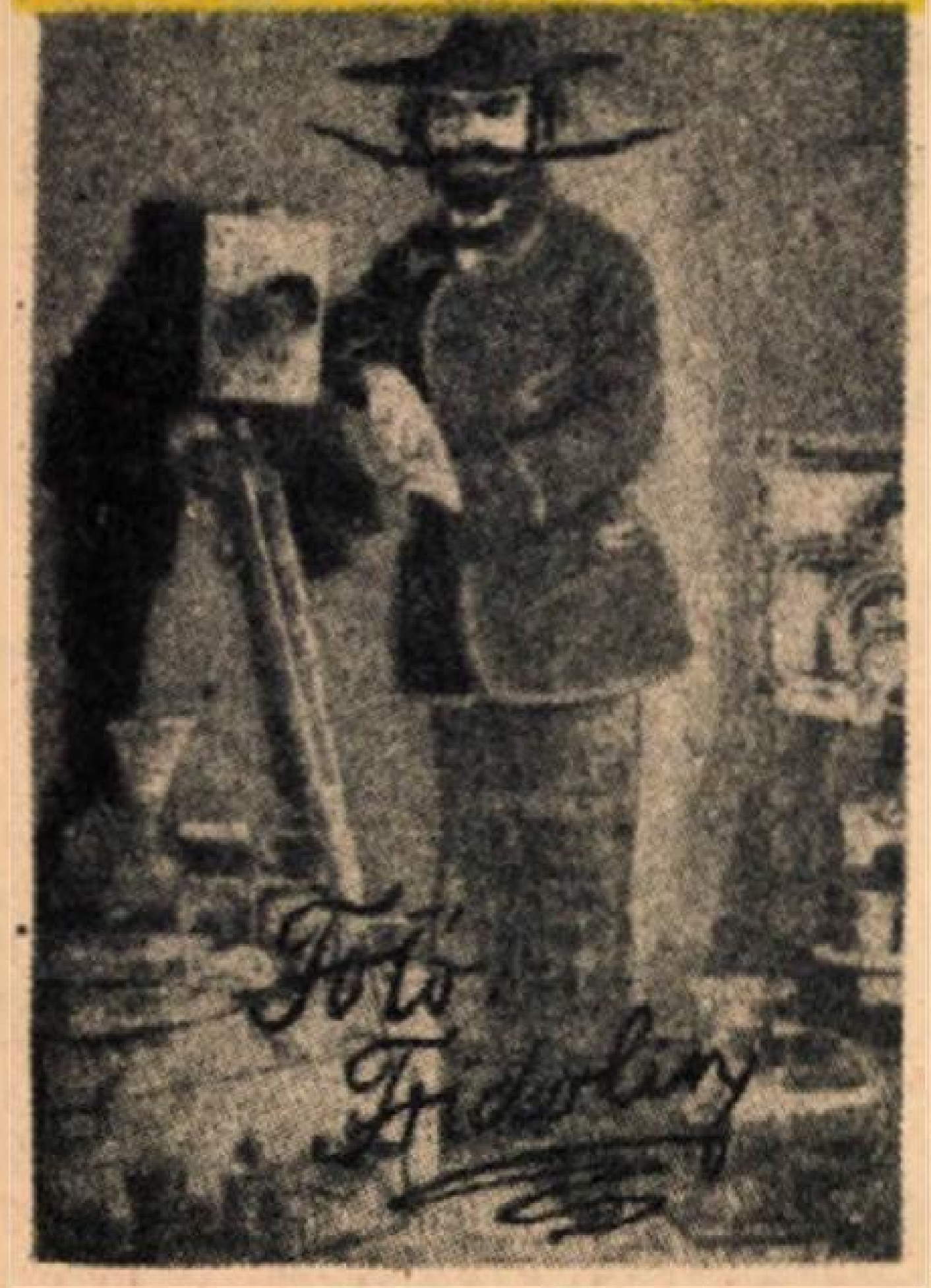

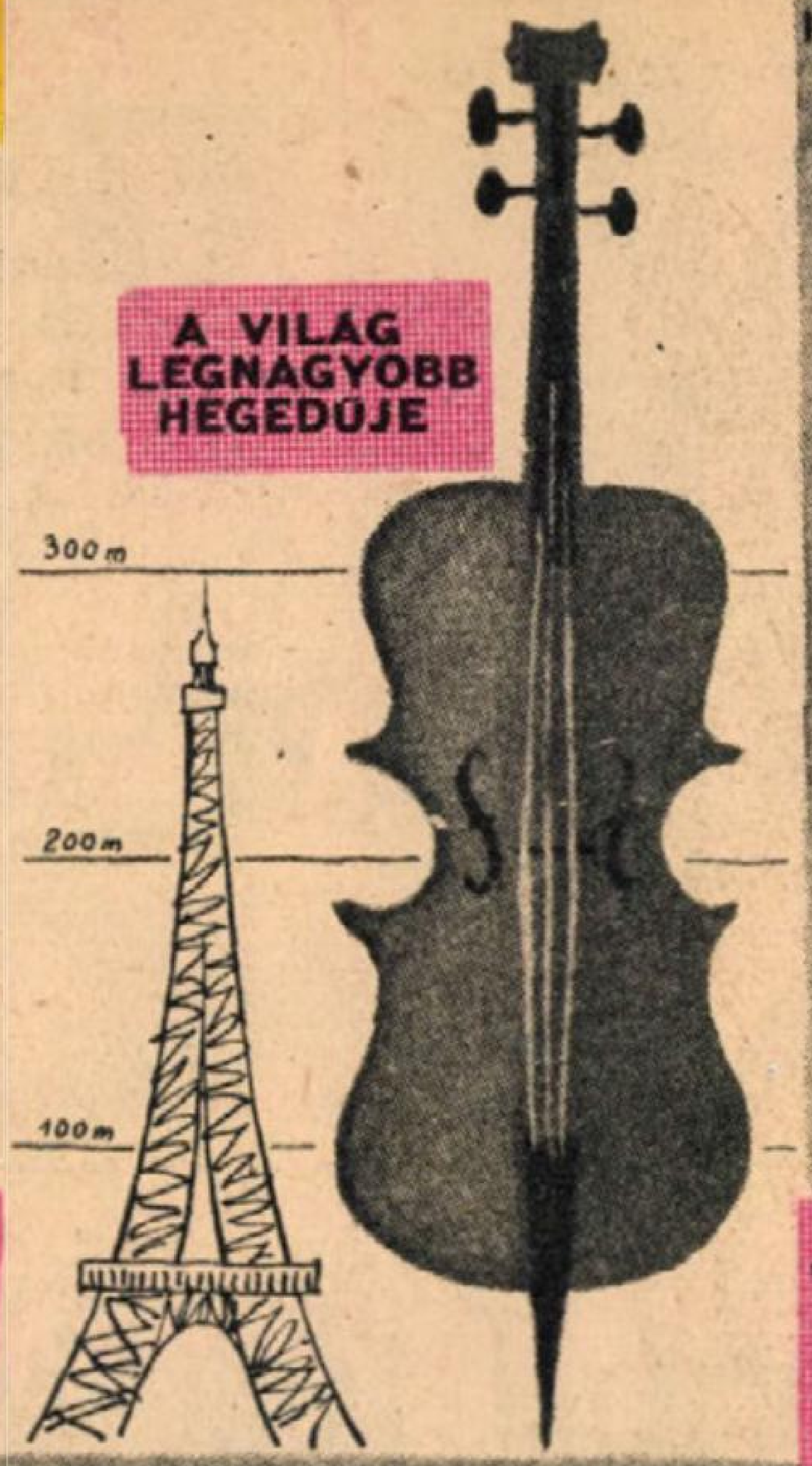
A VILÁG LEGNAGYOBB HEGEDŰJE

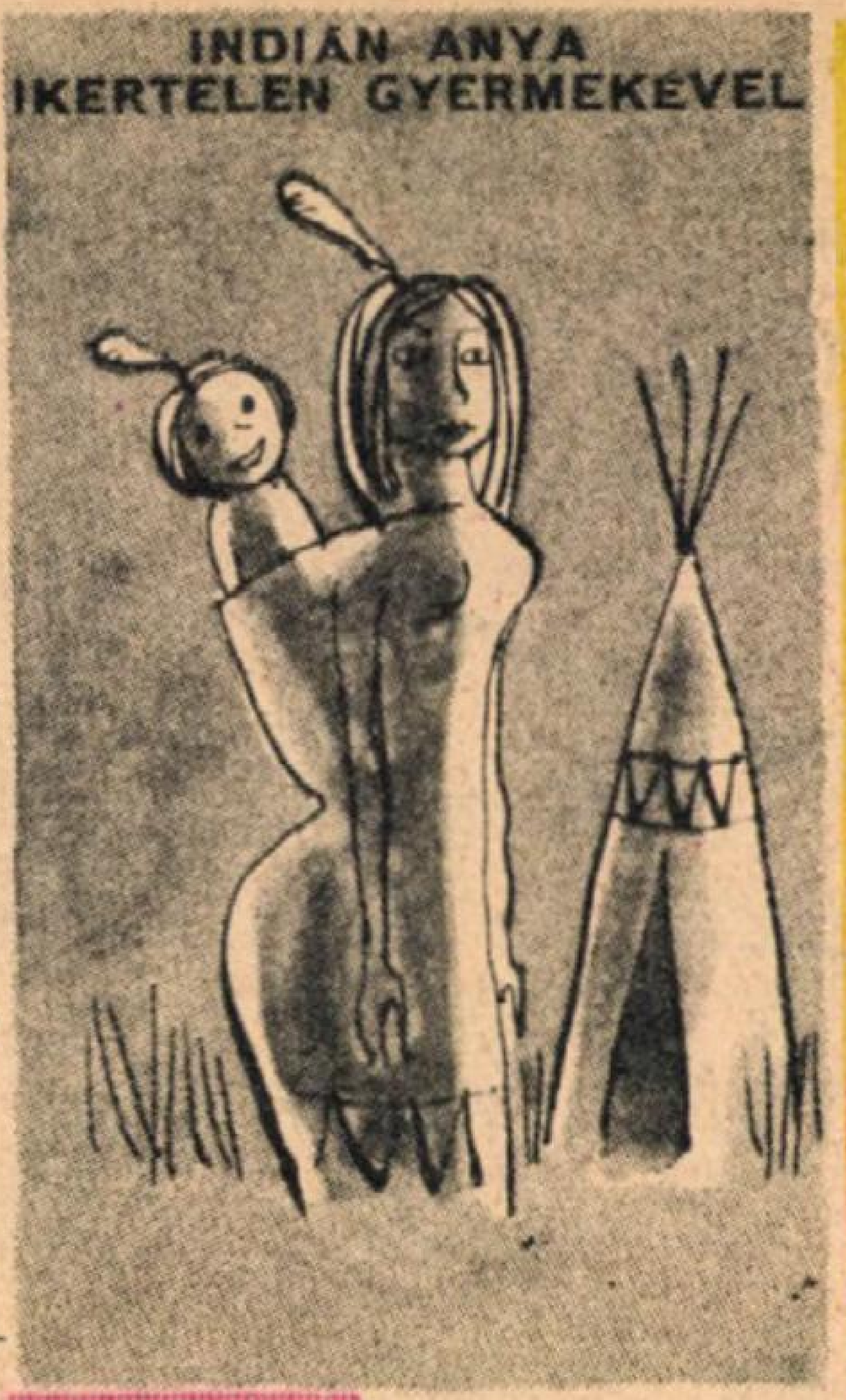
INDIÁN ANYA IKERTELEN GYERMEKÉVEL

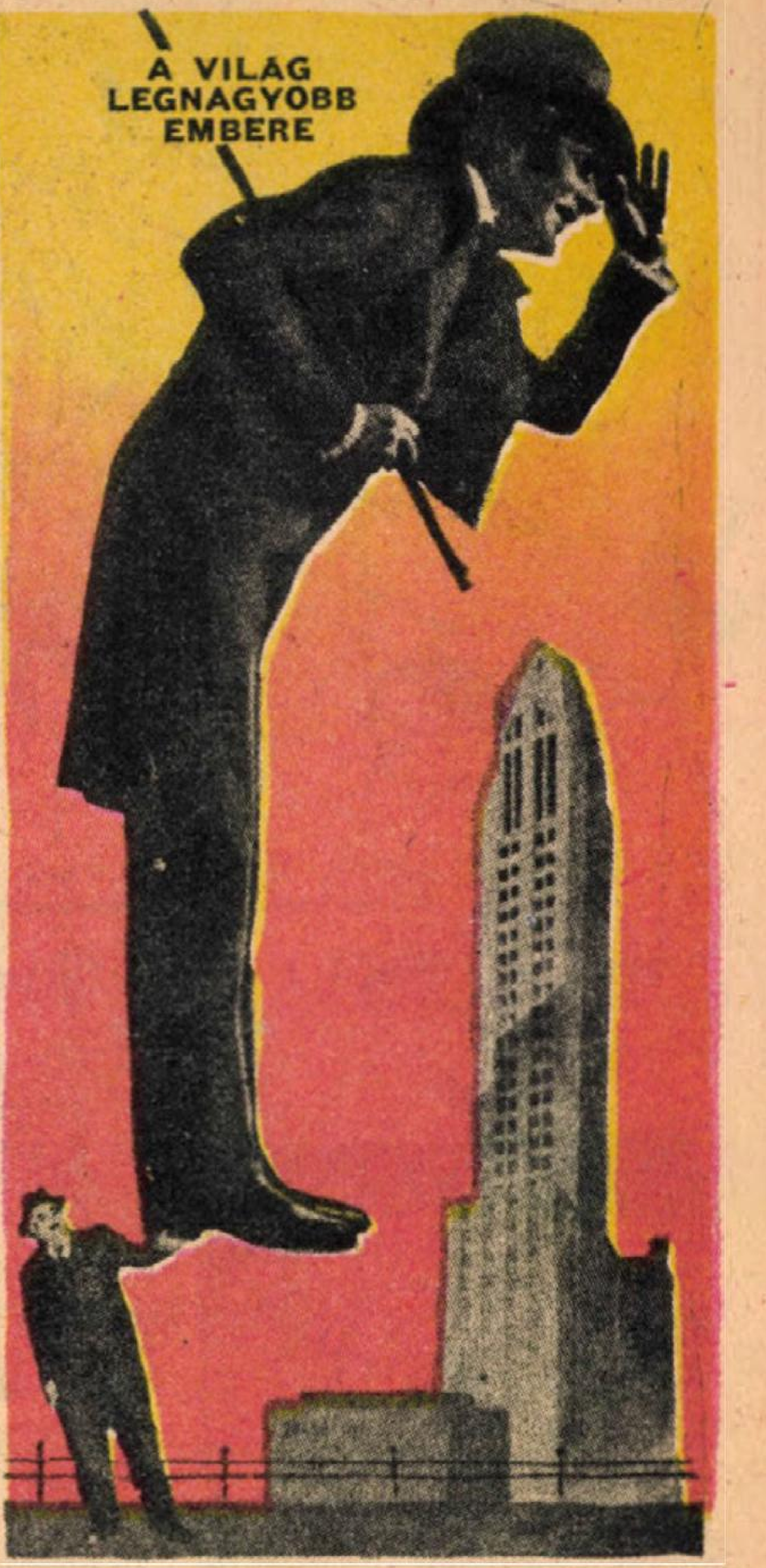
A VILÁG LEGNAGYOBB EMBERE

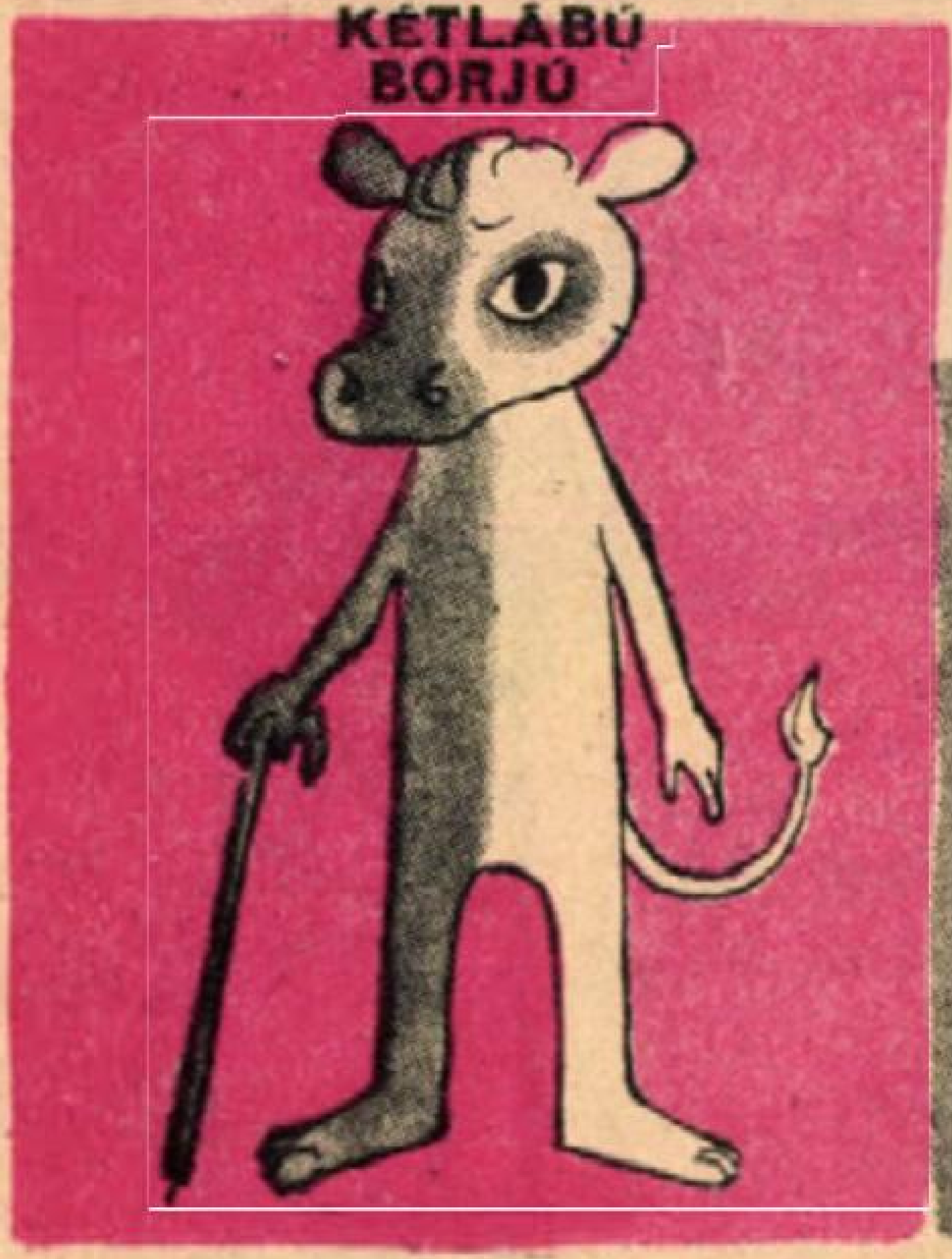
KÉTLÁBÚ BORJÚ

BURGONYAFORMÁJÚ TÜDŐ

A londoni „Legkisebb Bajuszúak Klubja" versenyének győztese.

„Szórakozzék Brüsszelben – pihenjen Bécsben"

BÉCS
BRÜSSZEL

Ezt a jelszót találta ki a Brüsszelben működő osztrák idegenforgalmi iroda. A propaganda szép sikert hozott. A brüsszeli kiállítás igen sok nemzetközi látogatója bejelentette, hogy Bécsben óhajtja kipihenni a nagy „dzsembori" fáradalmait és szobát rendelt az osztrák fővárosban. Az élénk keresletre való tekintettel a bécsi szállodák nagy része nyomban felemelte a szobaárakat 40 százalékkal.

A bécsi Idegenforgalmi Tanács zajos ülésen tárgyalta az árdrágítást és megbélyegezte a szállodákat. A hoteltulajdonosok tudomásul vették a megbélyegzést és az Idegenforgalmi Tanács pedig tudomásul vette a felemelt árakat.

A propaganda hatása

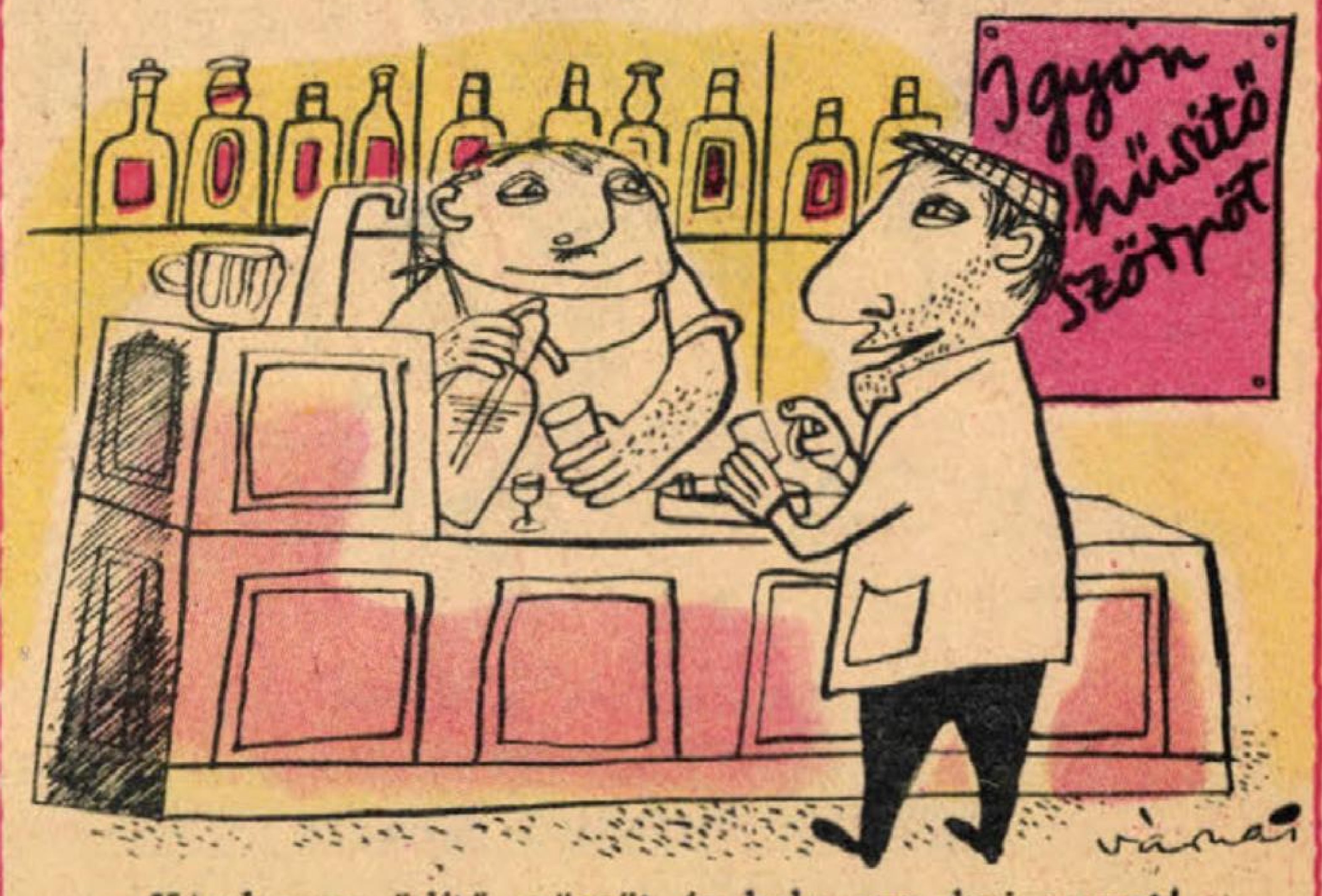

– Kérek egy üdítő szörpöt és bele egy deci rumot!...

VILÁG NŐI... IZÉ...

Az amerikai „National Guardian" című lapban Mr. James Thomas Williams érdekes indítványt tesz a háborús veszély megszüntetésére. Adjuk át a szót neki:

„Igen kívánatos lenne, ha a nők követnék Aristophanes Lysistratájának példáját, s így küzdenének a békéért. Minden női közösségből emelkedjék ki egy Lysistrata és alakuljanak Lysistrata-klubok szerte a világon. Ébredjetek, világ női!"

Feledékenyebb olvasóink részére röviden csak annyit, hogy Aristophanes görög vígjátékíró volt, Lysistrata pedig az író egyik alakja, aki korának egyik sajátos béleharcosa volt, aki szerelmi sztrájkot hirdetett annak érdekében, hogy a férfiak abbahagyják a háborút.

Modell-sztrájk volt Olaszországban

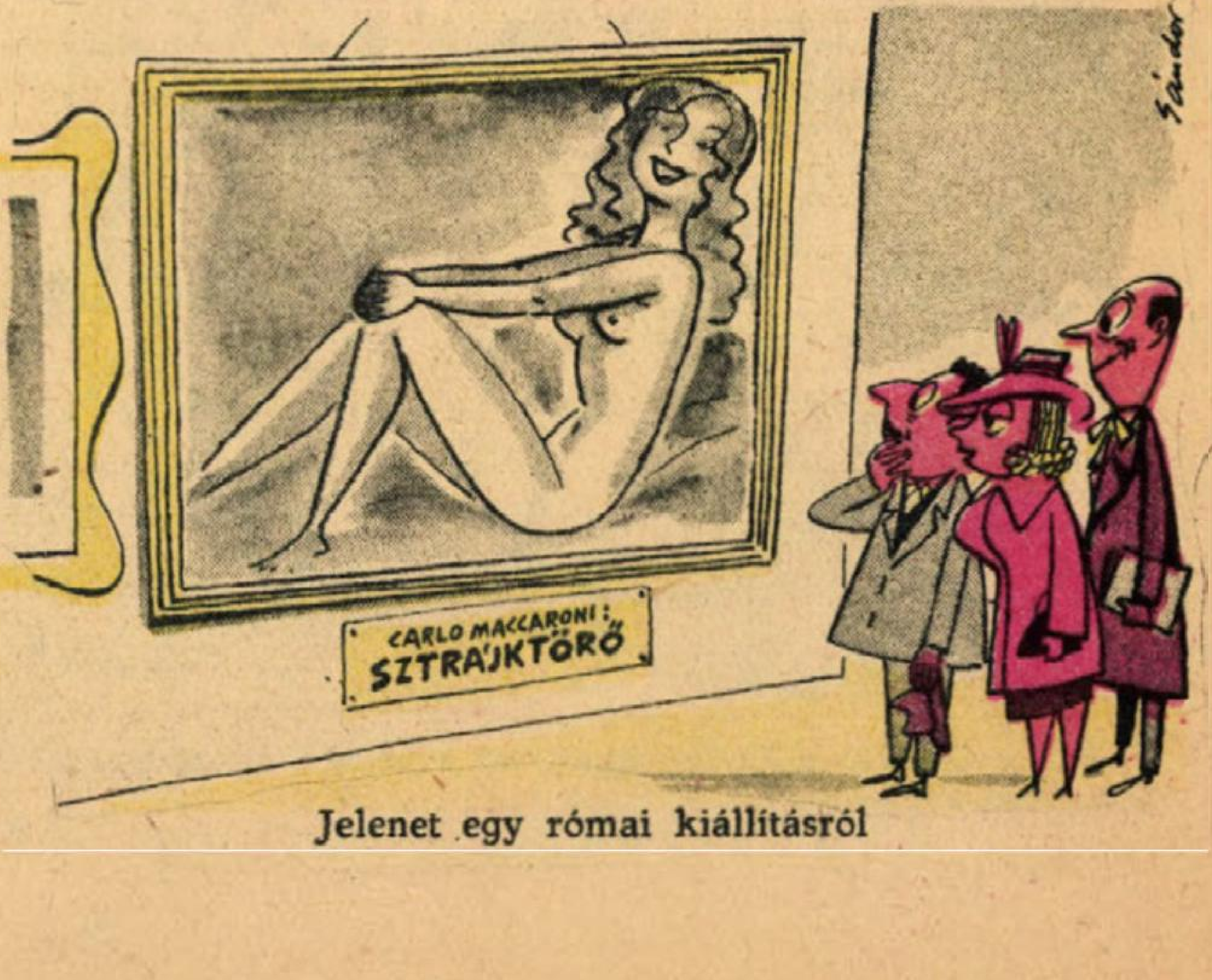

Jelenet egy római kiállításról

A legeslegutolsó pillanatban

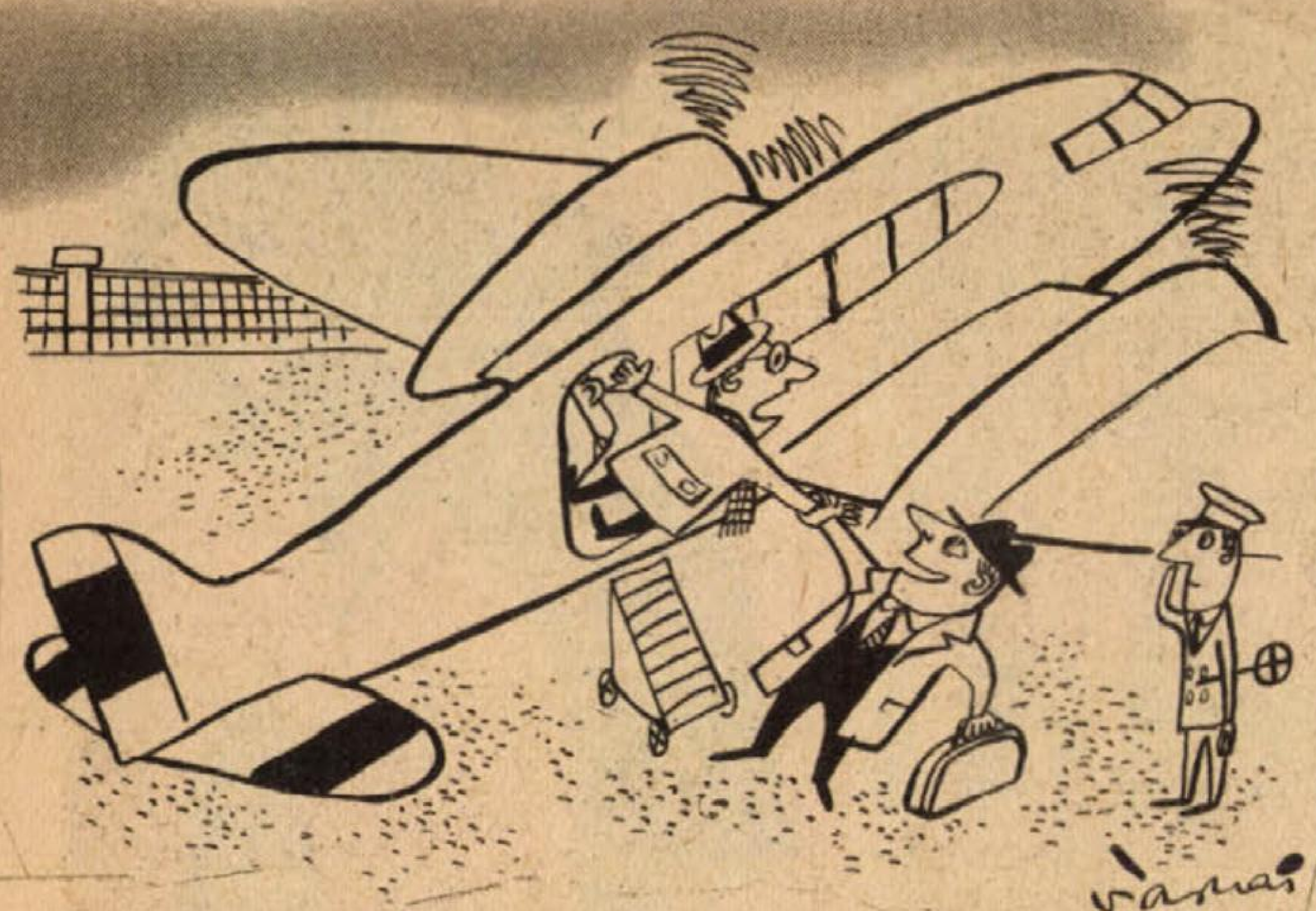

– Vissza az egész! Én megyek maga helyett Brüsszelbe!

Hogy készül a sematikus vezércikk?

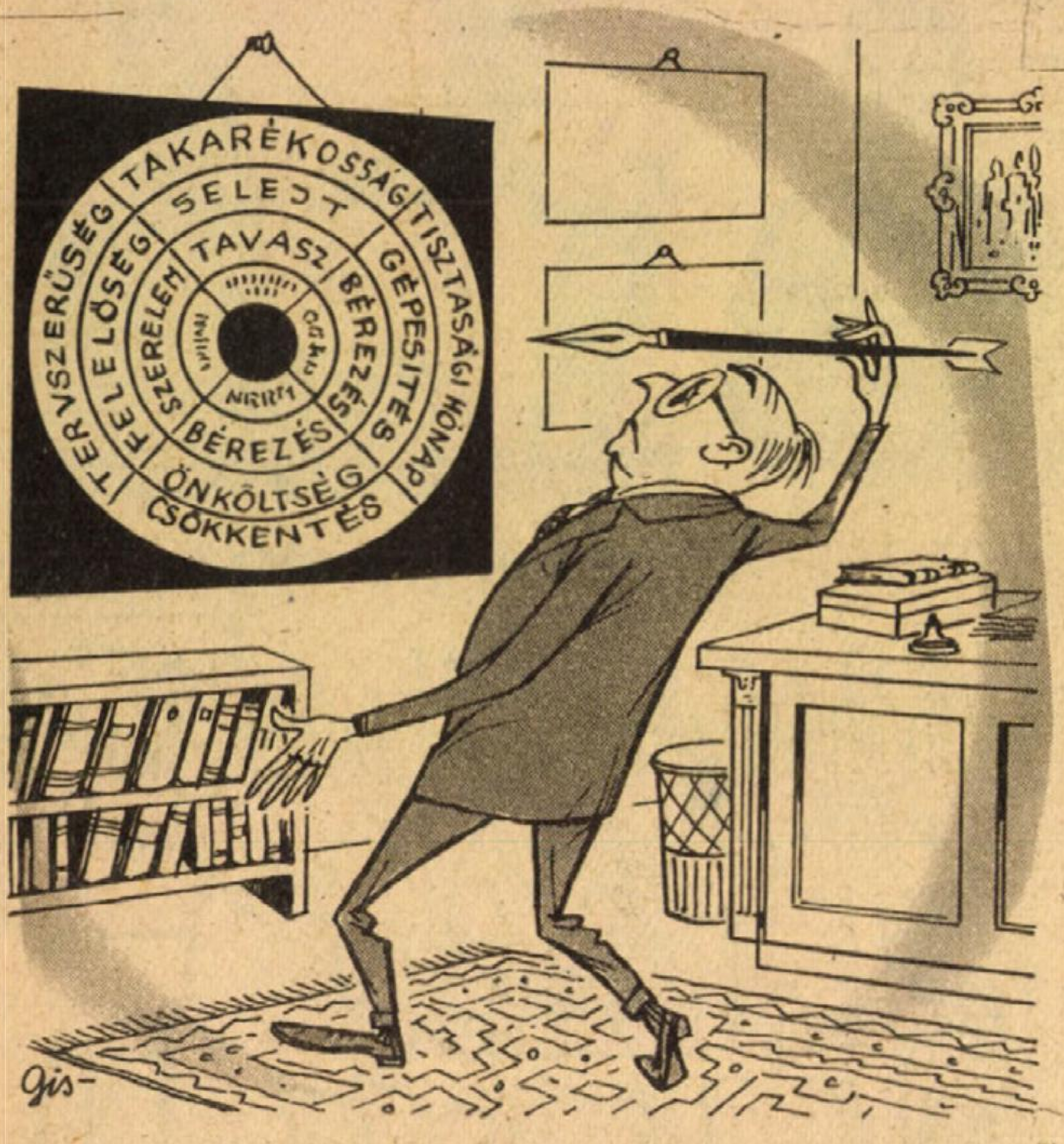
TAKARÉKOSSÁG
TISZTASÁGI HÓNAP
GÉPESÍTÉS
ÖNKÖLTSÉG CSÖKKENTÉS
TERVSZERŰSÉG
SELEJT
FELELŐSÉG
TAVASZ
BÉREZÉS
BÉREZÉS
SZERELEM

– Amelyiket eltalálom, arról írok . . .

Házhoz szállító Közért

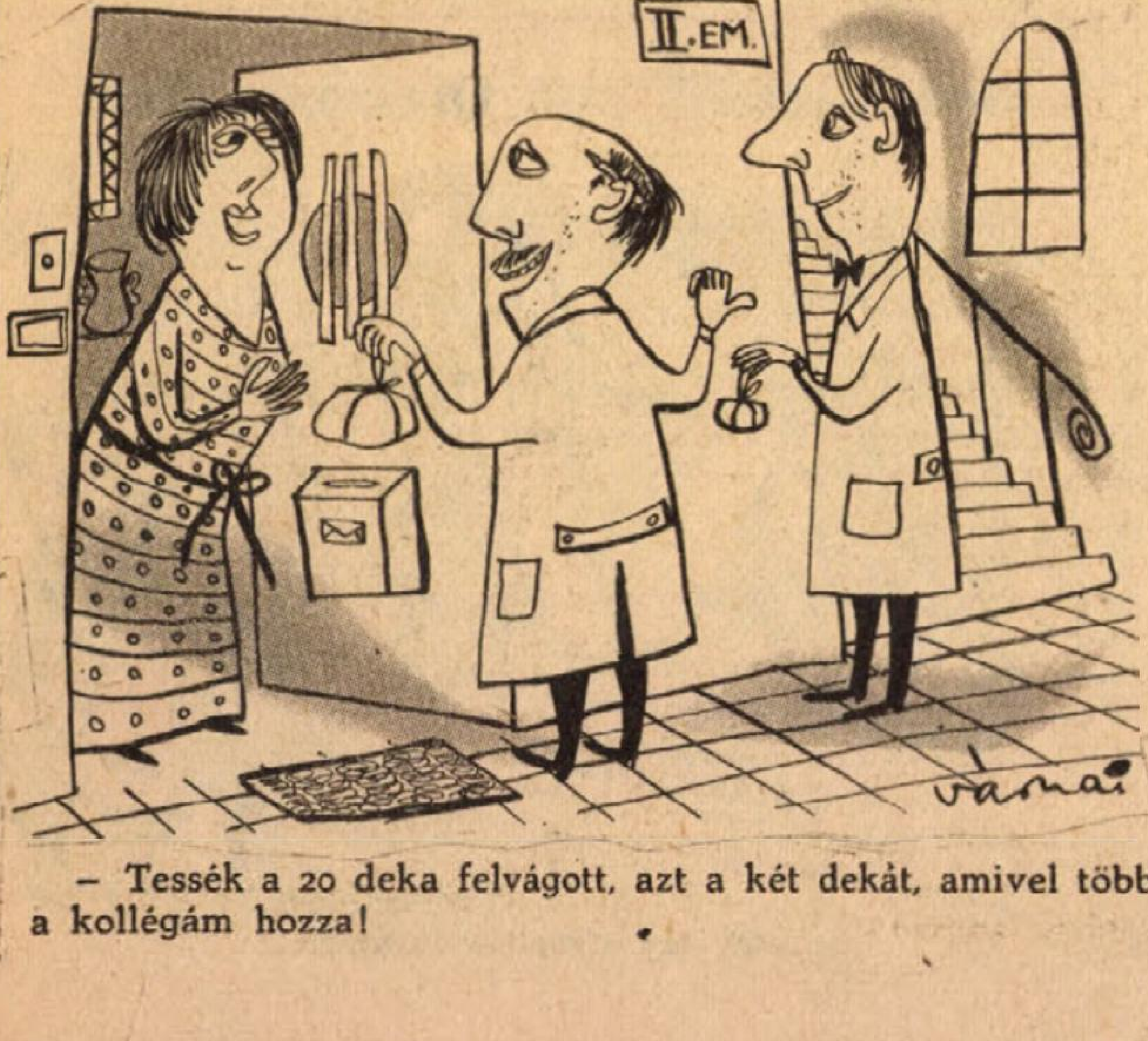

– Tessék a 20 deka felvágott, azt a két dekát, amivel több, a kollégám hozza!

Mire jó az árkád?

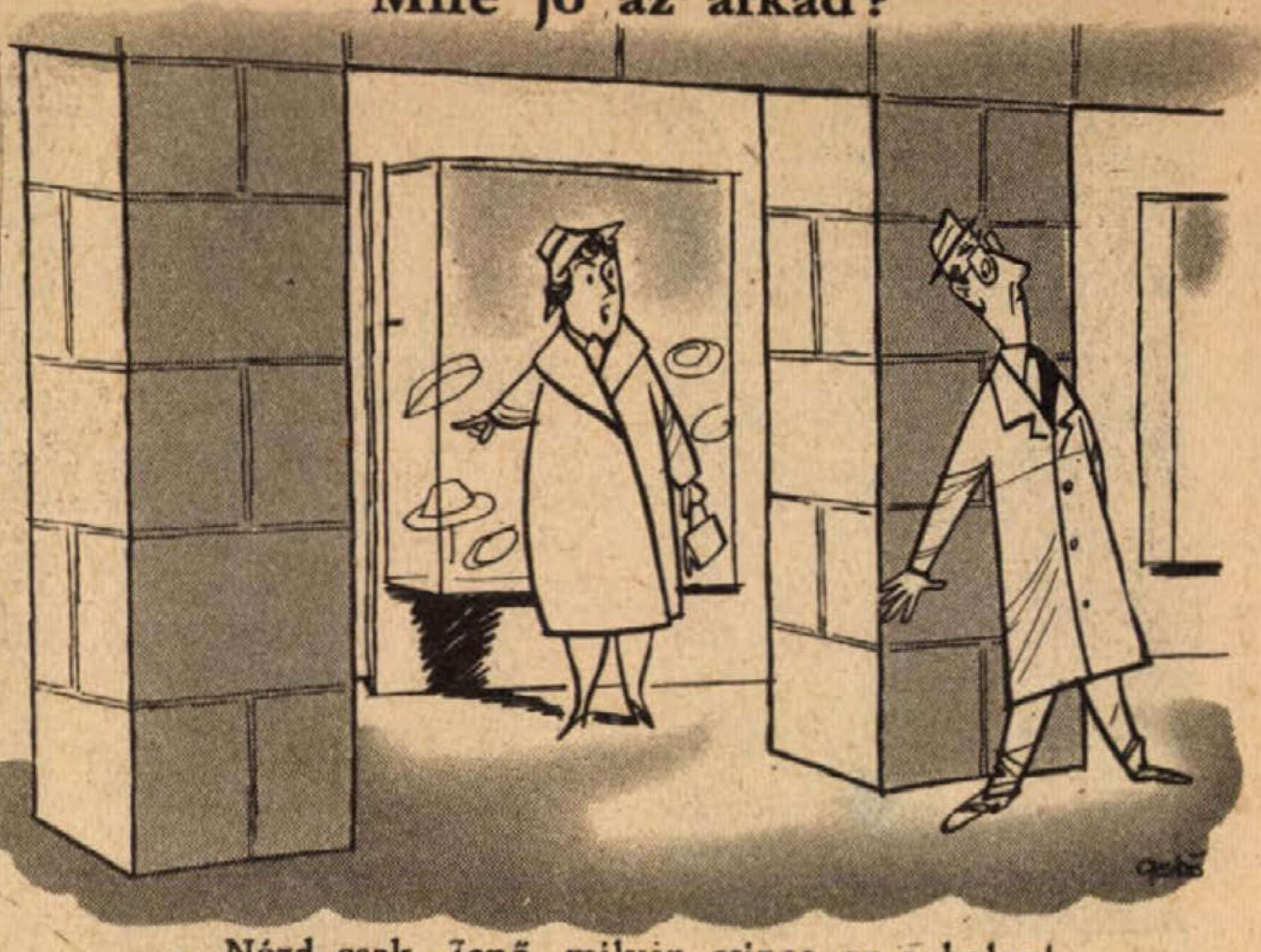

– Nézd csak, Jenő, milyen csinos ez a kalap!

VIGYÁZAT, FÁZNI FOGUNK!

Erling Dorf a princetoni egyetem tanára meghökkentő felfedezéssel lepte meg a világot. Egy tudományos ankét keretében kijelentette, hogy feltétlen megbízható megállapításai szerint földünk 2200-ban, tehát mintegy 240 év múlva kihül és erre az időre pokoli hideget várhatunk.

Előrelátó emberek figyelmébe: jó lesz idejében szénről és fáról gondoskodni, nehogy a professzor által megjósolt időben fagyoskodjunk.

Tejvendéglőben

Ott ül az asztalnál egy szomorú legény,
Elhagyta az asszony, bánat ül a szívén,
Keserű a lelke, az asztalra hajol,
Egy búsuló könnyes magyar nótát dalol,
Keresi a mámort, szegény mit is tehet,
Rendel még egy liter paszterizált tejet!

Galambos

Mi jöhet még a trapézvonalú ruha divatja után?

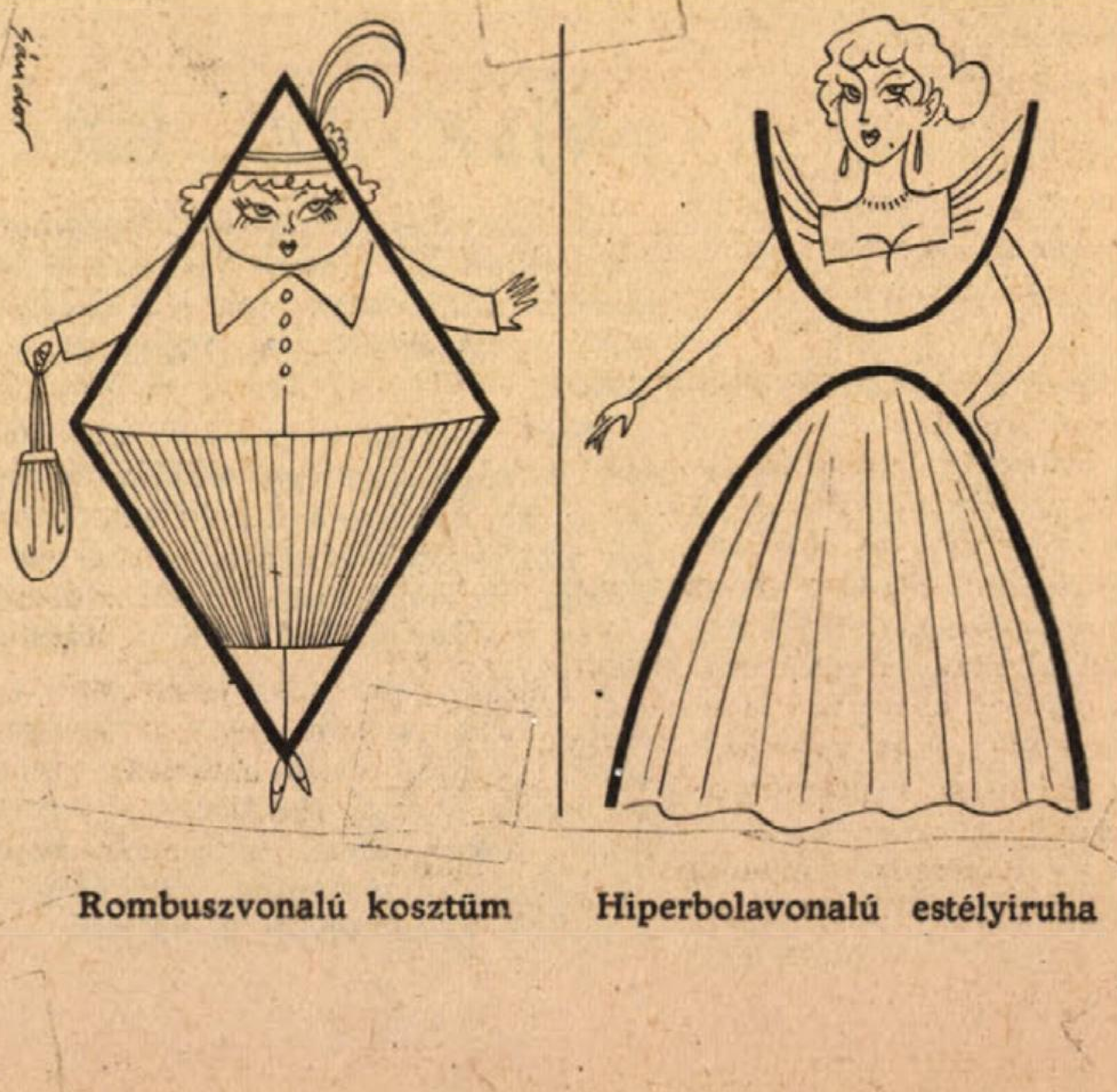

Rombuszvonalú kosztüm Hiperbolavonalú estélyiruha

Itt szakadt el a film Pesten

Gerő Sándor rajza

(Az amerikaiak filmet készítenek Bécsben az ellenforradalomról.)

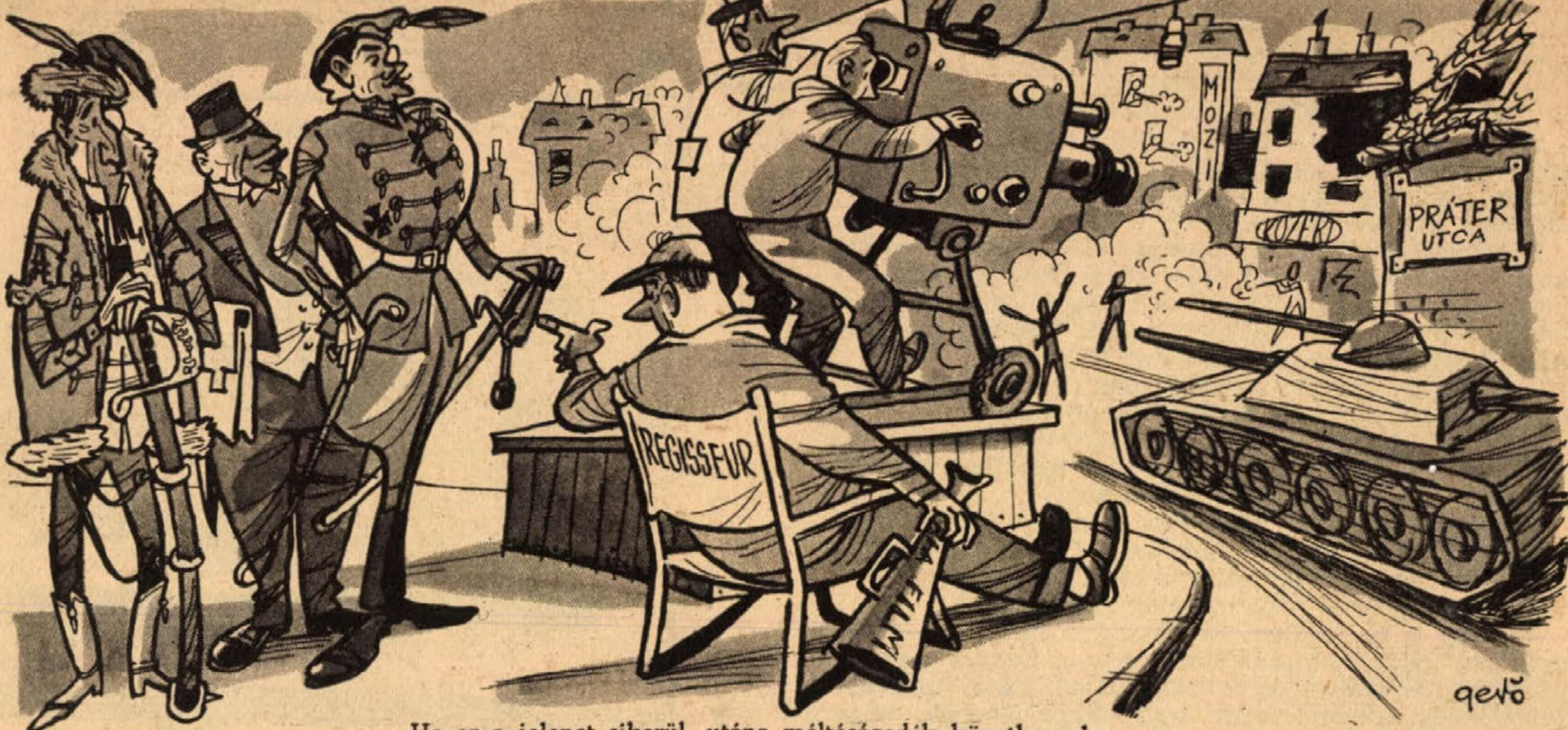

– Ha ez a jelenet sikerül, utána méltóságodék következnek...

AZ UTOLSÓ KIVÁNSÁG

Elemér úgy tudta, hogy minden ember életében megérkezik egyszer a tündér és kihirdeti:

— Három kívánságodat teljesítem. Sorold fel!

Őt eddig még nem látogatta meg a tündér. Kicsit bosszantotta a dolog, mert már erősen őszült, reumával küszködött, görnyedten járt, egyszóval — öregedett.

Amikor úgy érezte, hogy az élete már a végállomáshoz közeledik, váratlanul megjelent a tündér a sematikus szöveggel:

— Eljöttem, hogy teljesítsem három kívánságodat!

Elemér ekkor már nem volt ősz, mert teljesen megkopaszodott. Mint afféle morcos öregember szeretett zsörtölődni.

— Most jössz?! — rivallt a vendégre.

Durcáskodott a tündérrel, mint egy pontatlan nővel, aki késik a randevún.

Hosszan töprengett, majd kinyögte:

— Csak egy kívánságom van már nekem kedves tündér! Mindazok álljanak itt sort az ajtóm előtt, akik miatt hosszú életemben én sort álltam.

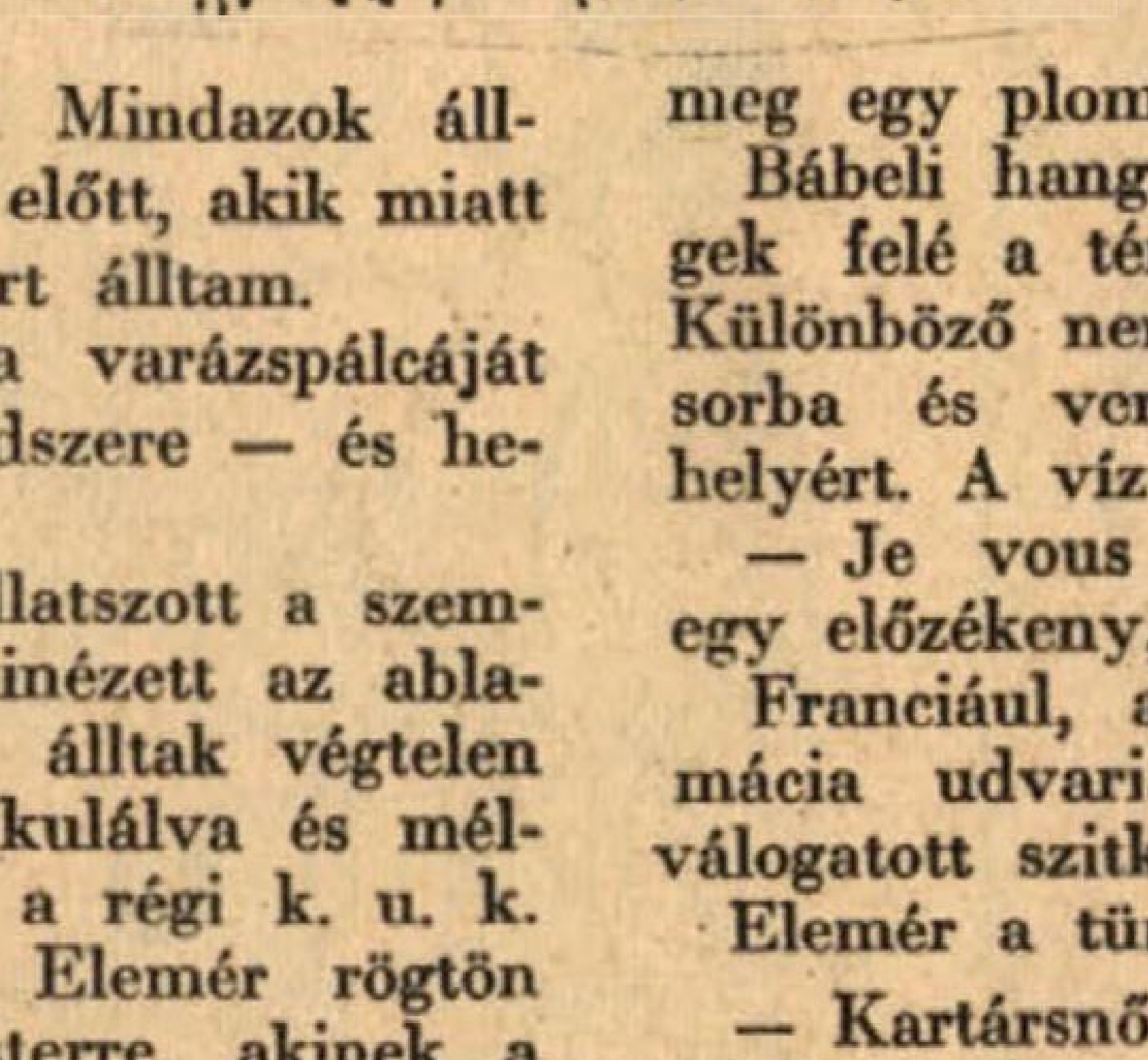

A tündér felemelte a varázspálcáját — ez volt a munkamódszere — és helyet foglalt.

Roppant morajlás hallatszott a szemközti térről. Elemér kinézett az ablakon. Ezrek és tízezrek álltak végtelen sorokban élénken gesztikulálva és méltatlankodva. Baloldalon a régi k. u. k. bürokraták sorakoztak. Elemér rögtön ráismert arra az őrmesterre, akinek a szobája előtt napokig ácsorgott, hogy megkapja a karácsonyi szabadságlevelet.

— Kikérem magamnak, én előbb jöttem! — kiáltott egy stentori hang.

Hiszen ez a békebeli adótárnok hangja! Ó, mennyi szép tavaszi délelőttje veszett kárba az adóhivatal dohos folyosóin!

Női sikítások vegyültek az általános lármába.

— Éhes gyerekeim várnak rám otthon! — nyüszítette az egyik.

Ezek a nők annak idején kényelmesen végezték a dolgukat párnás ajtók mögött, pénztárablakok árnyékában, irodákban, rubrikákat vezetve, tízóraizva, tükröszködve, telefoncsicsergés hangjai mellett.

Külön helyezkedtek el az orvosok, akiknek a várószobájában annyi izgalmas órát töltött. Fogorvosa és belgyógyásza vadul vitáztak.

— Én igazán nem várhatok — mondta a belgyógyász — a kórházban nyolc szívbajos betegem haldoklik! Nem értem kolléga úr sietségét. tudtommal a fogfájósok nincsenek életveszélyben!

— Nem?! — replikázott élesen a fogorvos.

— Éppen ma halt meg egy plombált betegem.

Bábeli hangzavar emelkedett a fellegek felé a tér egyik távoli sarkából. Különböző nemzetek elegáns fiai álltak sorba és verekedtek egy talpalatnyi helyért. A vízumosztályok tisztviselői.

— Je vous en prie! — hallatszott egy előzékeny, de határozott hang.

Franciául, a régi nemzetközi diplomácia udvarias nyelvén röpködtek a válogatott szitkozódások.

Elemér a tündérhez fordult.

— Kartársnő — mondta szelíden — mégis volna még egy kívánságom. Zavarja szét ezt a tömeget. Aludni szeretnék.

És csendesen elszenderült.

Stella Adorján

Kedves vendégünk

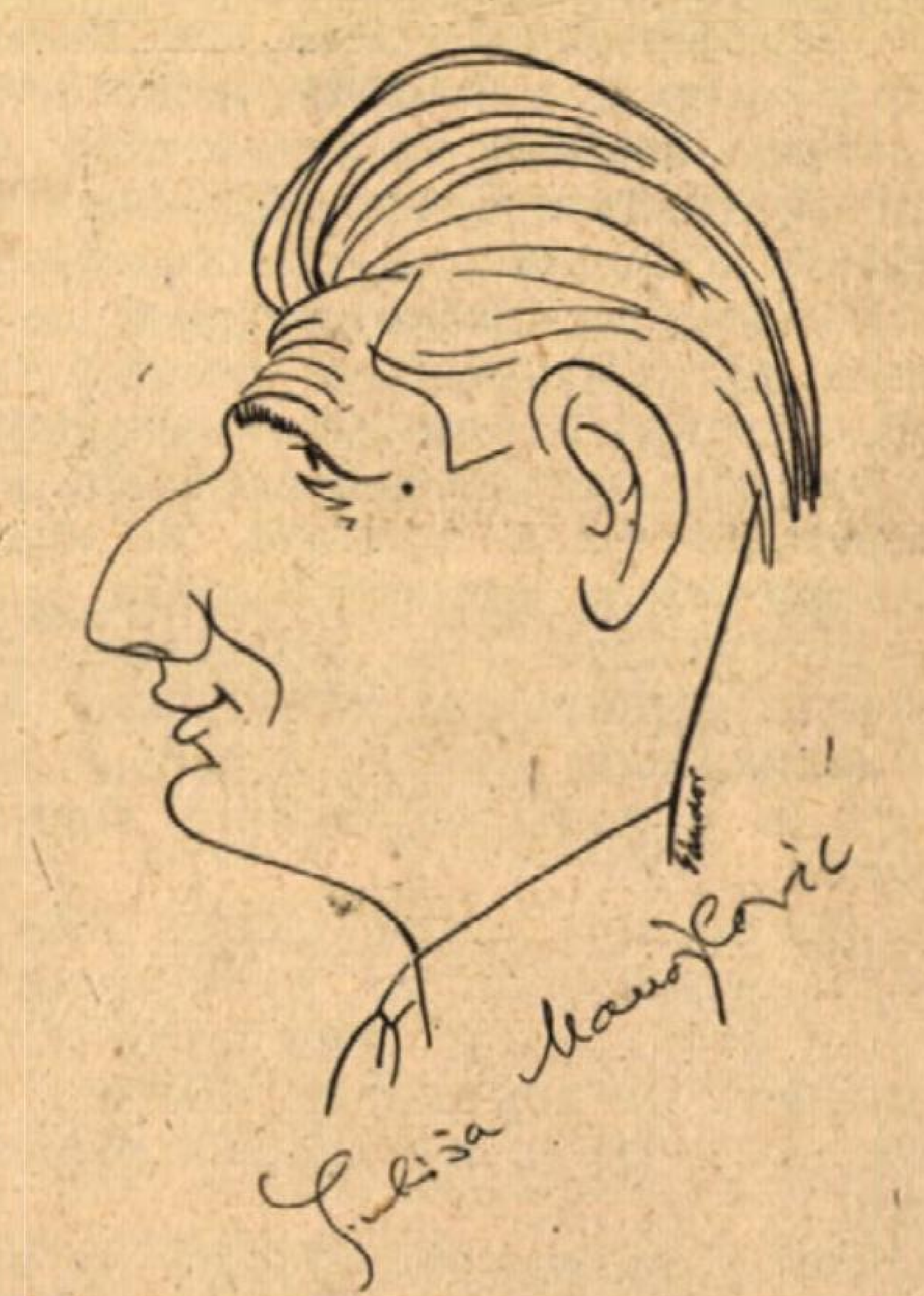

Ljubisa Manojlovics, a belgrádi „Jezs" című szatirikus lap főszerkesztője.

Vén kujon

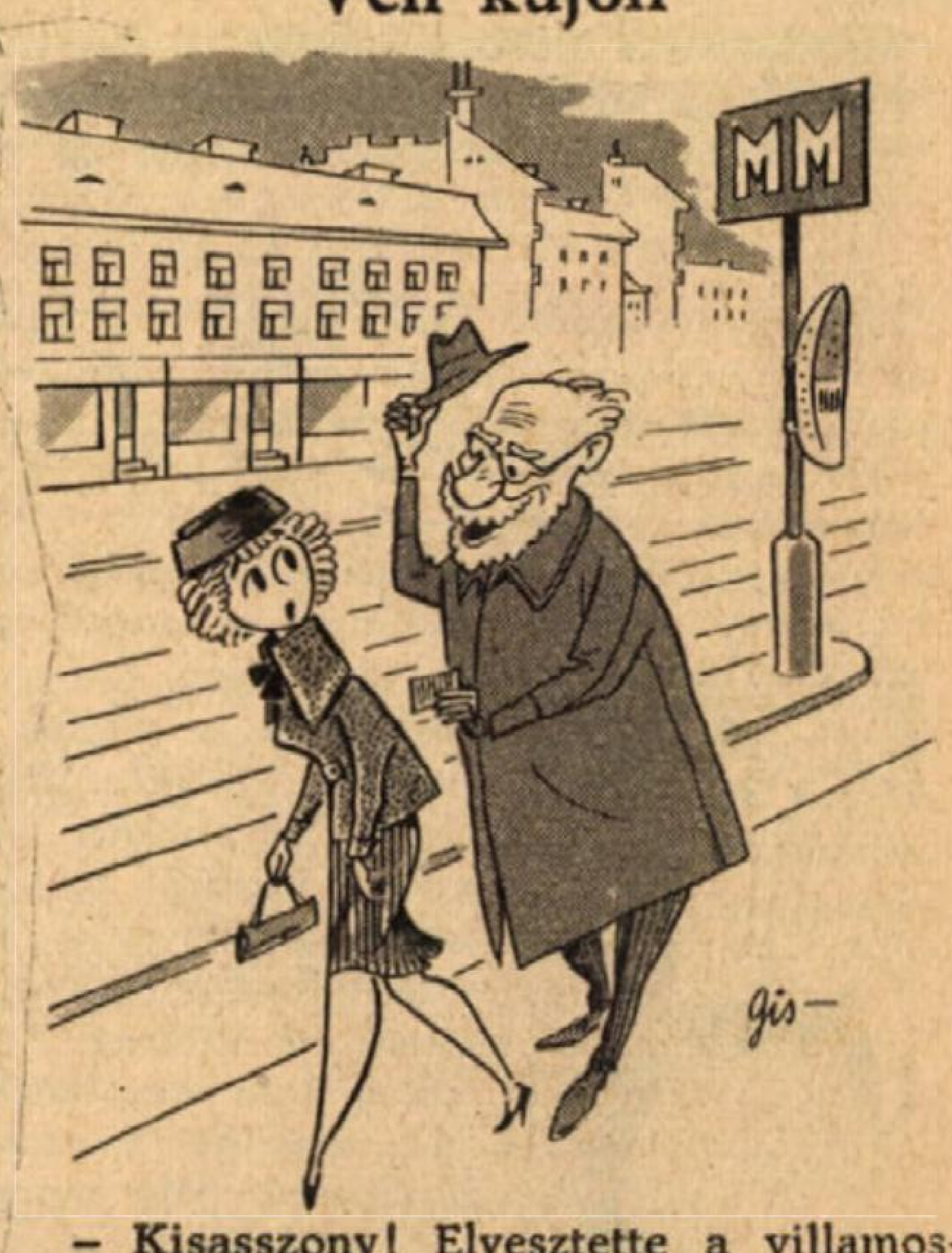

– Kisasszony! Elvesztette a villamosjegyét! Tisztasági hónap van...

a DIVAT fejlődése

Nemrégiben a XXI. században jártam.

A Só utca és a Ló utca sarkán levő űrhajó-állomás előtt találkoztam Lipták kartárssal, aki épp akkor érkezett meg egy közeli bolygóról, ahol negyven négyszögöles gyümölcsöse volt.

Legnagyobb megdöbbenésemre, avas szalonna-szagú, kopott medvebőrbe volt burkolózva és egy hatalmas kődorongot szorongatott a jobb kezében. Nem volt kellemes látvány; inas, görbe, pipaszár lábairól percekig nem tudtam levenni a szemem.

— Most ez a divat? — kérdeztem csodálkozva és nagyon nehezen, de megőriztem komolyságomat.

— Amint látod! — felelte büszkén Lipták. — Csinos, mi? Ja, kérlek, a divat óriási, mondhatnám forradalmi változásokon ment keresztül...

Beszélgetés közben ráléptünk a mozgó, zenélő járdára. Lépegető házak és medvebőrös emberek mentek el mellettünk. Fejünk felett napenergiával hajtott rollerek és léglökéses pénzbeszedők száguldoztak.

— Még a te idődben kezdődött a változás — magyarázta lelkesen Lipták kartárs — a hegyes orrú cipővel, a mellénnyel és a zsákruhával. Egyes modern, fejlődőképes divattervezők már akkor érezték, hogy tenniük kell valamit, ha lépést akarnak tartani a szakadatlanul fejlődő technikával. Csakhamar két csoport alakult ki: az evolucionista divattervezők és a revolucionista divattervezők csoportja. Az előbbiek a lassú fejlődés hívei voltak, azt mondták: előbb jöjjön a kürtőkalap és a krinolin, aztán a rizsporos paróka és az abroncs-szoknya és így tovább, és így tovább. Az utóbbiak azonban türelmetlenebbek voltak. Ugrásszerű fejlődést követeltek, divat-forradalmat és máról holnapra merész újításokat vezettek be: a dolgozó férfiak részére páncél-öltönyt, a dolgozó nők részére pedig uszályos ruhát két apróddal. Mondanom sem kell, voltak maradi szabók és szabónők, akik meg akarták akadályozni ezt a fejlődést, de elsöpörtük őket és a divattörténelem szemétdombjára kerültek...

— Fantasztikus! — suttogtam megilletődötten és közben a kirakatokat nézegettem: a részletre is kapható gondolkodó gépeket, a soha el nem fogyó kandiszcukrot és a hangosan beszélő, rigmusokat mondó falvédőket.

Lipták kartárs lankadatlanul magyarázott tovább.

— A páncél-öltönytől nyílegyenes volt az út idáig. Néhány évvel ezelőtt még görög köntösöket hordtunk és sarukat, de ma már az állatbőr a divat. Fogd meg apám ezt a bőrt! Konfekciós medvebőr, de elnyűhetetlen!

Abban a pillanatban feltűnt az utcasarkon egy teljesen meztelen, hetykén lépegető fiatalember, akinek minden öltözéke egy akácfalevél volt. Divatos slágert fütyörészve, kőbaltáját pörgetve ment el mellettünk, mezítelen talpa nagyokat csattogott a plasztik követen.

Mindketten utánanéztünk.

Lipták gúnyos mosollyal így szólt:

— Na persze, jampecek most is vannak!...

Mikes György

ROCK and ROLL siketek számára

Korunk a nagy találmányok korszaka. Nemcsak a mesterséges hold problémáját oldották meg, hanem azt is, hogyan táncolhatnak a siketek rock and rollt. Az angliai Castlefordban a siketnéma intézet különleges berendezéssel oldotta meg a kérdést. A siketek nem hallják a muzsikát, de az e célra készített elektromos vibrátor segítségével felfogják a ritmust, az ütemet. Ami a melódiát illeti, sokat nem vesztenek. Úgy ropják, rúgják, ugorják a rock and rollt, mint a legélesebb fülű táncosok és táncosnők.

Csodálatos a tudomány! Eljutunk a csillagokig!

Tavaszi vázlatkönyv

Motorsport

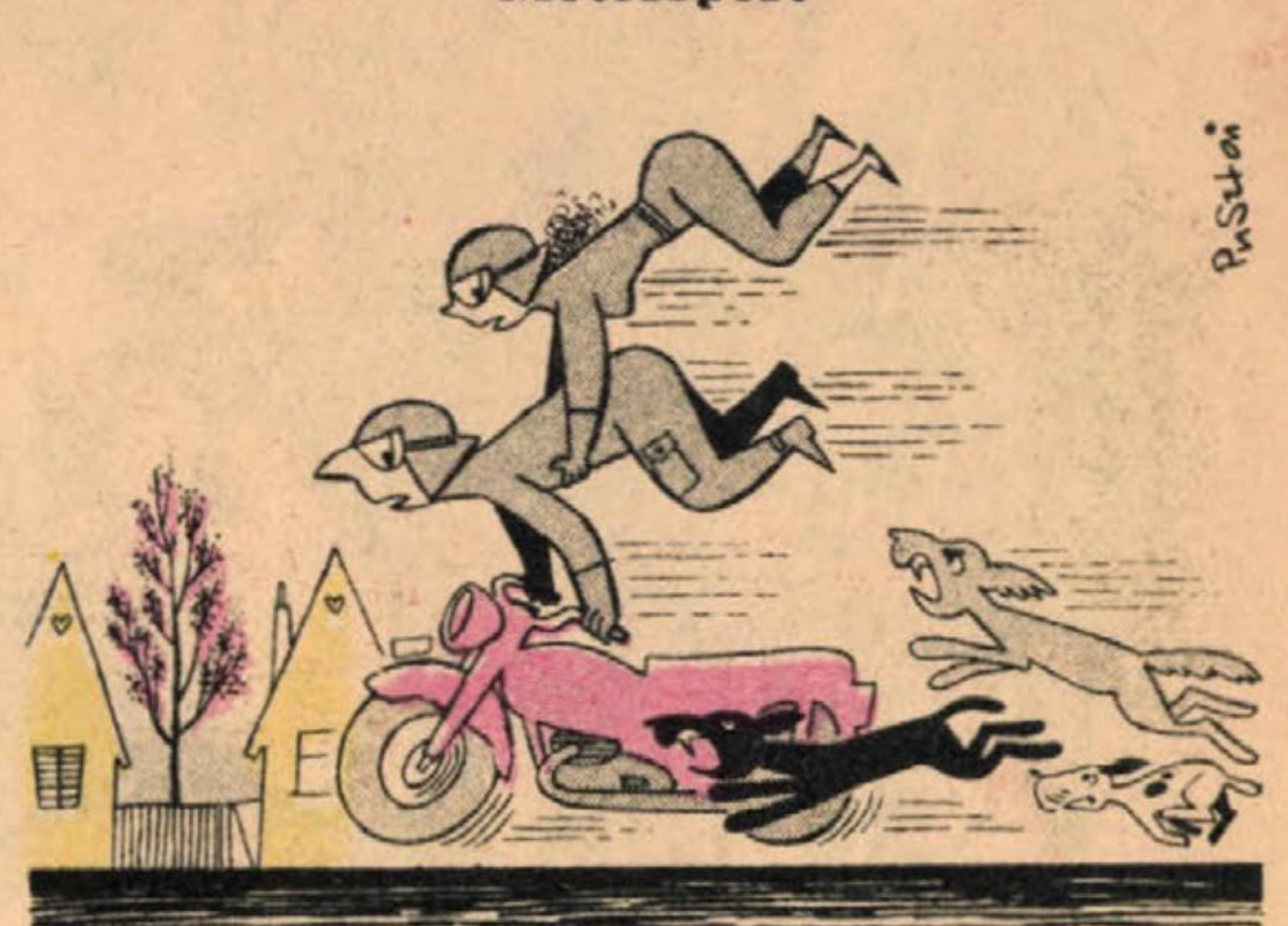

– Vigyázz! Falu!

Vikenden

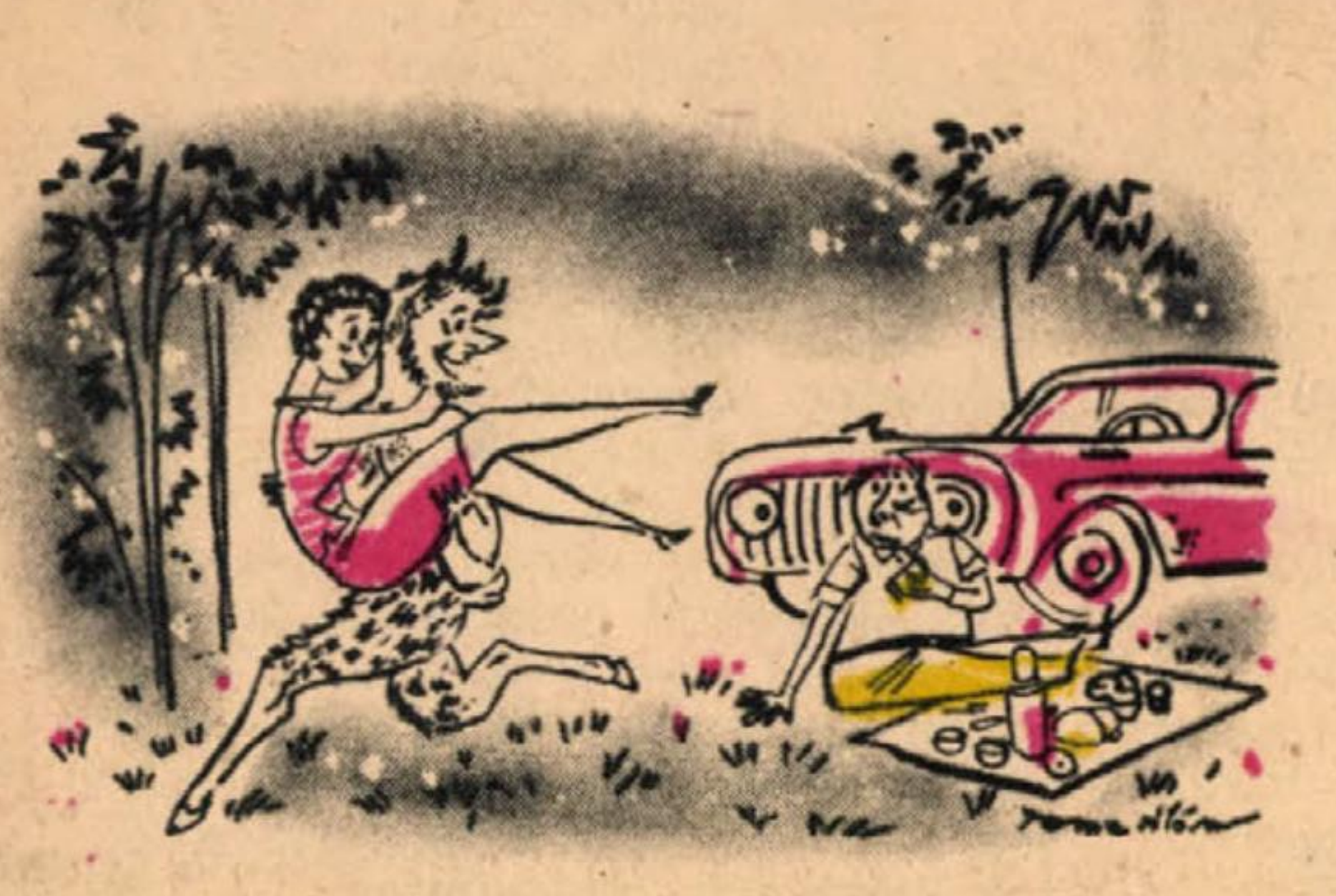

– Hja, barátocskám, az autó még nem minden!...

A Szigeten

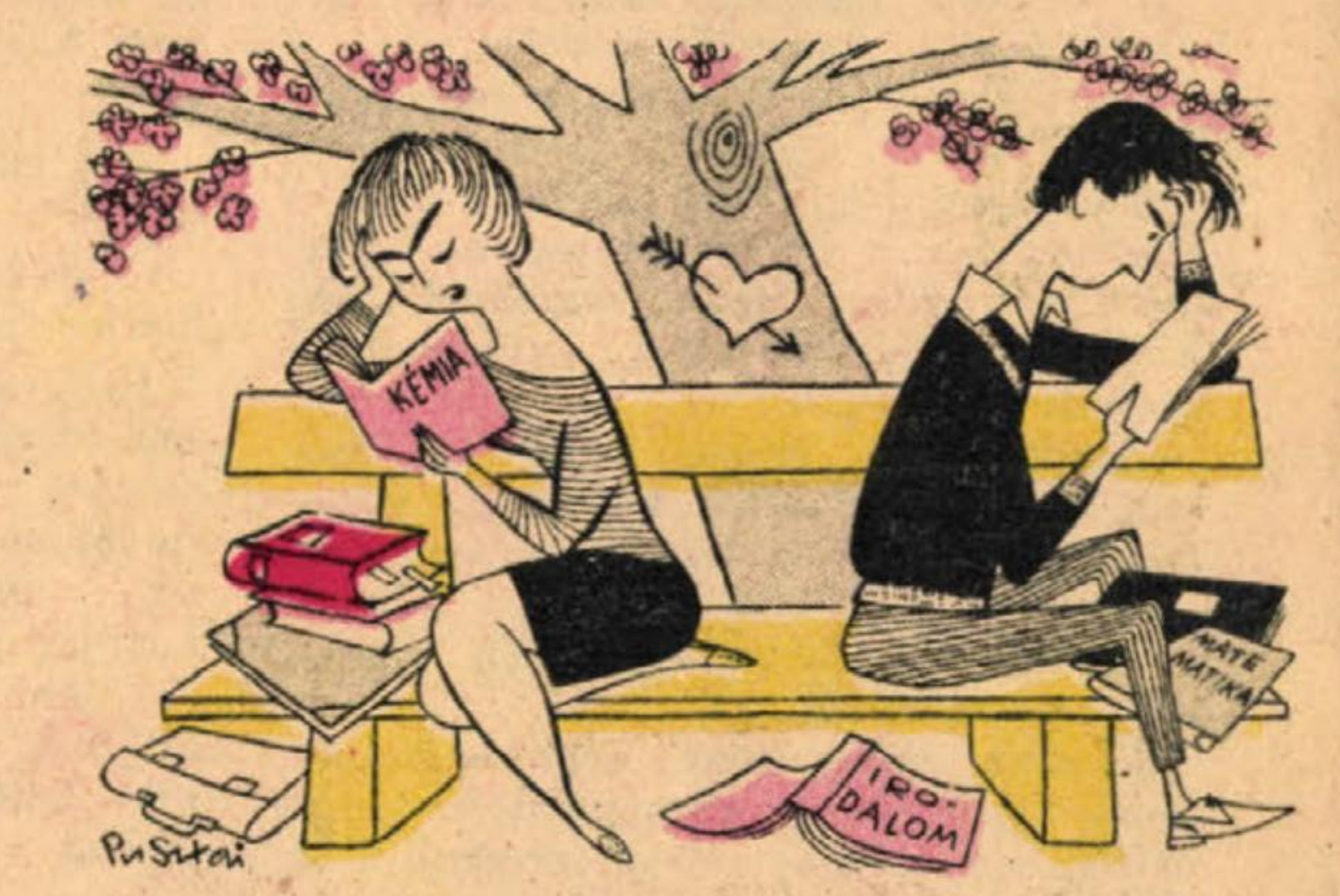

Késnek a primőrök

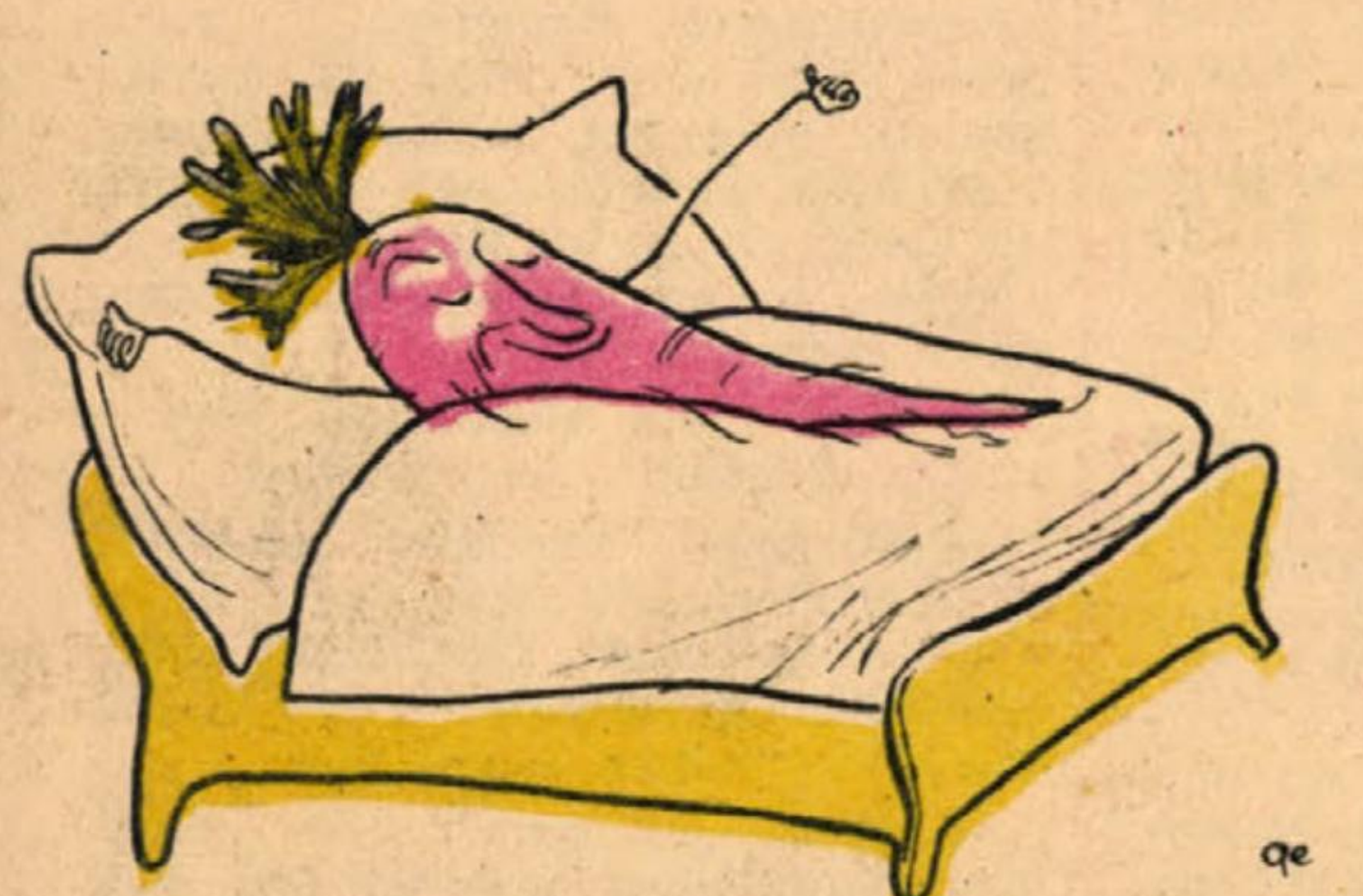

– Nem vagyok képes elhagyni ezt a jó meleg ágyat...

Alkalom

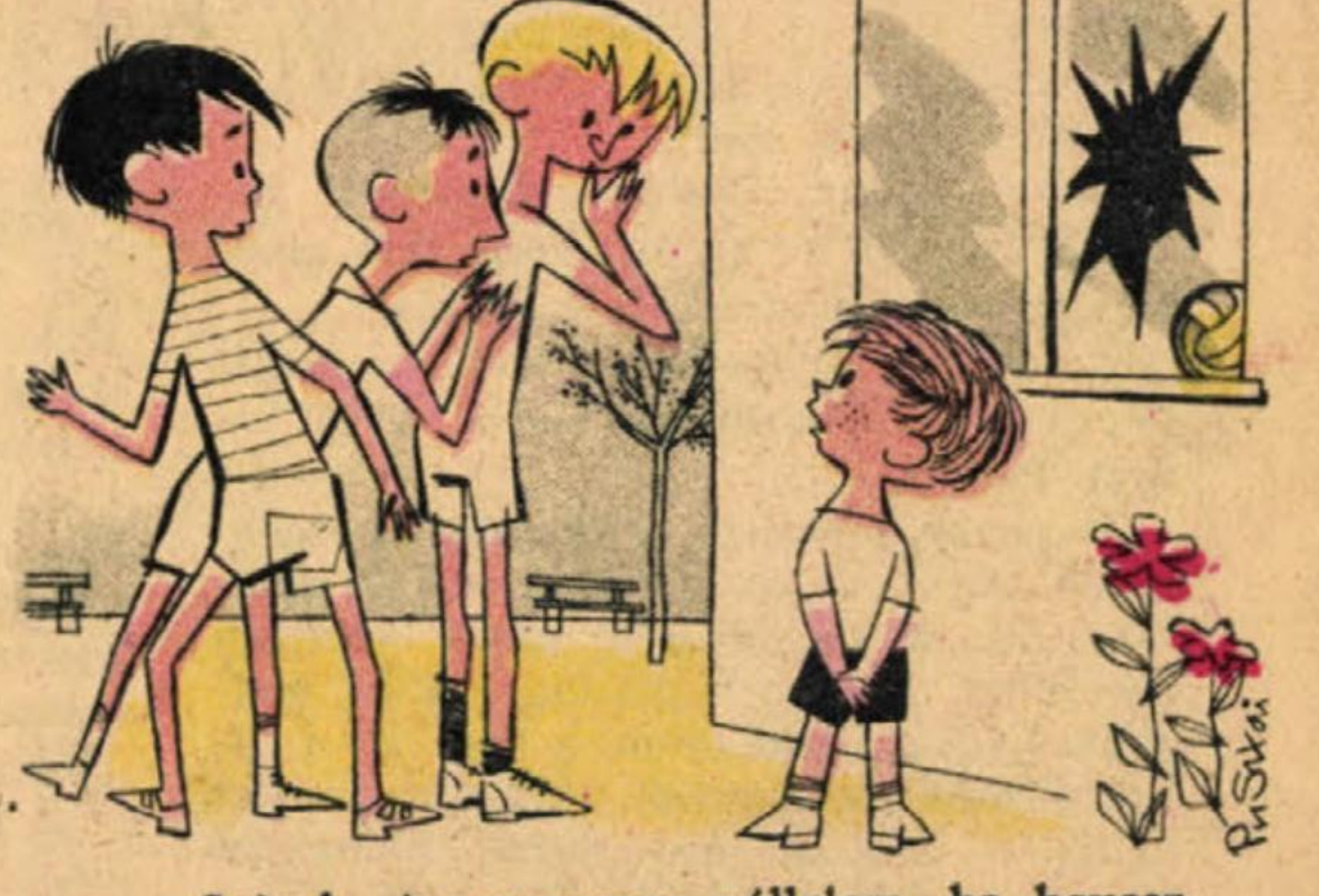

– Srácok, én magamra vállalom, ha bevesztek a csapatba középcsatárnak!

Vikendház

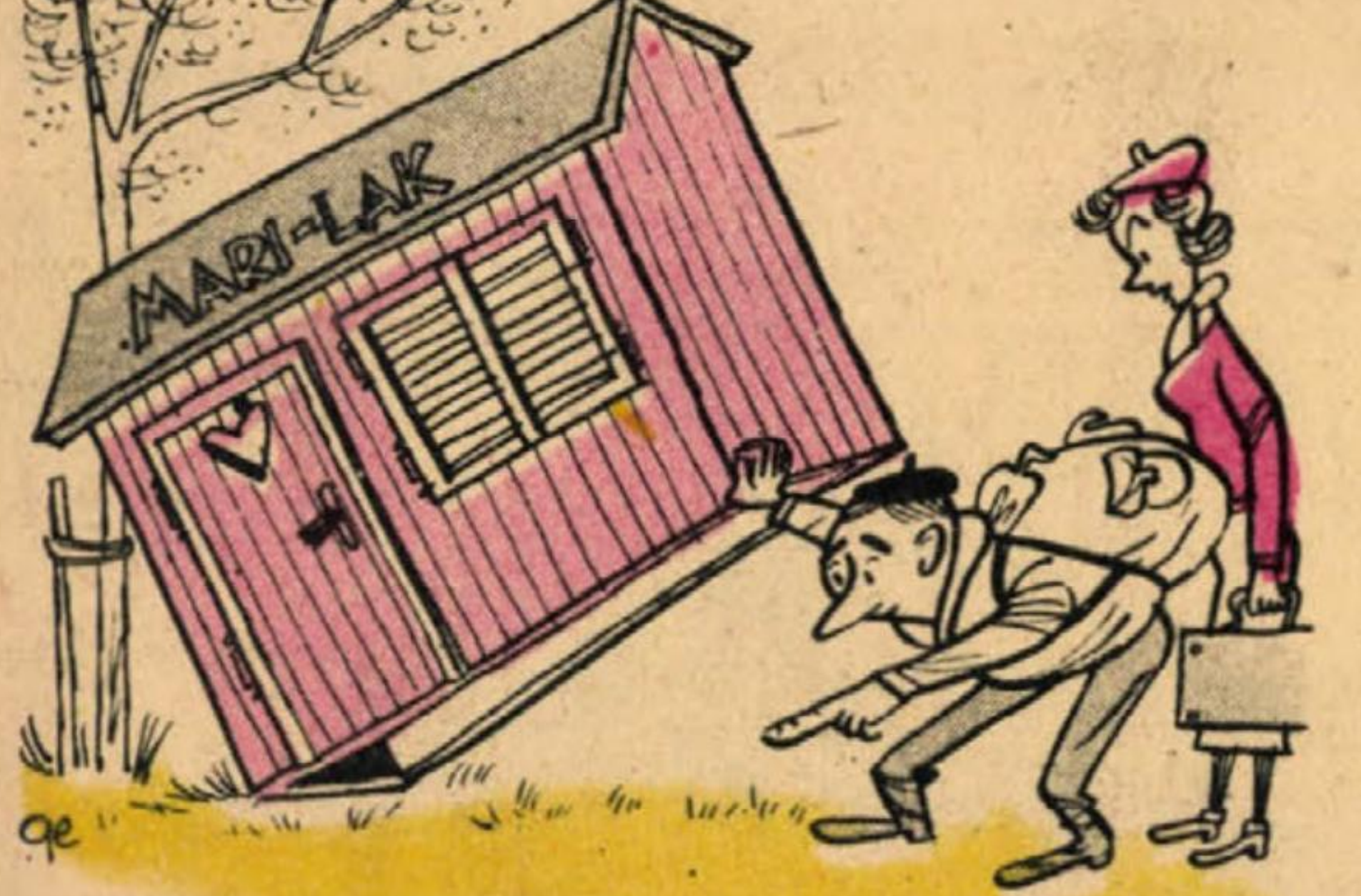

– Pedig ide tettem a küszöb alá a kulcsot!

LEVÉL a halvacsoráról

Kedves Osztályvezető Kartárs!

Amint hallom, Ön is résztvett azon a híres halvacsorán, amelynek nemcsak nagyszerűsége, hanem kitűnő megszervezése is a legmagasabb elismerést váltotta ki a szakma ott megjelent kiválóságai körében. Nagyra tudom értékelni, hogy a remek vacsora mint egy ötven lélekszámú boldog részese, osztályvezetőtől főosztályvezetőig, teljes egységre jutott és megállapodást kötött az ilyen összejövetelek rendszeresítésére. Figyelmük érthetően kiterjed arra is, hogy a halszezón elmúltával, sorát ejtik majd a májusi-liba bankett megrendezésének, később pedig egy nagyszabású vaddisznóvadászat után költik el közös vacsorájukat. A recept már adva van, a halvacsora fényesen kiállta a próbát és inkább csak azért érdemes róla beszélni, hogy a jó tapasztalatokat terjesztve, hozzájáruljunk az általános életszínvonal némi emeléséhez.

A dolog nagyon egyszerűen és mintaszerű szervezéssel történt. Valaki a Főközpontból felemelte a telefonkagylót és leszólt Balatonrecegére: küldjenek Derékszállásra néhány kosár vegyes halat, pontytól harcsáig, fogastól kecsegéig; tegyenek mellé pár kiló apróságot is, csak éppen annyit, amennyit a jó halászlé megkíván és a küldeményt úgy irányítsák, hogy szombatra Derékszálláson legyen. Még az sem baj, ha a vállalati kocsi hozza. A lényeg a pontosság.

Aztán megint felemelte valaki a telefonkagylót és leszólt a Balaton túlsó partjára: a leghíresebb öreg halász, Angyal Józsi bácsi, útirendelvénnyel utazzék ugyancsak szombaton kiküldetésben Derékszállásra és vegye át a Recegéről érkező halszállítmányt abból a célból, hogy este 9 órára jó erős halászlét főzzön, szegedi módra, utána pedig készítsen töménytelen rostonsültet fogasból...

Még néhányszor felemelték a Főközpontban a telefonkagylót: egyszer a pincegazdaságba szóltak le rizlingért, hárslevelűért, másszor fűszerféle kellett, aztán még egy és más, ahogy illik az ilyen előkelő vacsorához.

Minden simán ment, mint a karikacsapás. Derékszálláson szombat délben összetalálkozott Angyal Józsi bácsi a sokféle hallal, itallal és egyebekkel, a kirendelt felszolgálószemélyzettel, este pedig a pontosan megjelent ötven főnyi vendégsereggel. Osztályvezetőtől főosztályvezetőig mindenki eljött szólóban, asszony nélkül. A remek halász-muri nem is került sokba: rizlinggel, hárslevelűvel, vacsorával együtt 13 forint 60 fillér részvételi díjat fizettek fejenként. Ennyi jutott egy-egy főre a költségekből. Megérte.

Nem firtatom, hogy az ilyen fillérnyi pontossággal kiszámított összeg fedezte-e a kiadásokat, de feltételezem, hogy bizonyos „rezsi” áron számítva, Ön, kedves Osztályvezető Kartársam és kollégái megfizettek mindent. Szép dolog, hogy még az öreg halásznak is jutott száz forint. Feltételezhető, hogy Józsi bácsi a hivatalosan járó napidíjat sem vette fel, amikor hazaért, sőt elmaradt munkáját is pótolta. De mégis...

Ha egy kicsit is kényesek vagyunk magunkra, akkor ismerjük el egymás között, kedves Osztályvezető kartársam, hogy az egész halvacsora, hogy úgy mondjam, inkompatibilis. Azt jelenti: összeférhetetlen, össze nem egyeztethető... Ugye, megérti Ön is, hogy mennyire felesleges volna ezen túlmenően egyetlen szó magyarázkodás is.

Váljék egészségükre, kedves Osztályvezető kartársam, a kitűnő halvacsora és e jókívánságom mellett tolmácsolom azt a javaslatomat, hogy a legközelebbi közös rendezvény előestéjén gondoljanak az inkompatibilitásra és rendezzék a halvacsorát, mondjuk a Mátyás-pincében. Ott sem kerül többe. És az is az államé.

Szívélyes üdvözlettel:

Földes György

Garfunkel, a dicsérő ember

Jeccenek ismerni Garfunkelt? Ő az a kellemetlen férfiú, aki többnyire a kávéházban üldögél, hülyeségeken töri a fejét és mindig azzal végzi, hogy kér tőlem kölcsön egy tízest. A napokban ismét találkoztam vele. Egyúttal azzal lepett meg, hogy olyan valódi alázatossággal üdvözölt, melyben semmiféle pimaszság nem bújkált; szokatlan dolog ez nála.

— No, nézd csak! — mondja az én barátom — mi történt veled? Olyan istenien nézel ki, hogy az nem is igaz! Fogadom, hogy legalább három kilót híztál.

— Fogytam negyven dekát — vetettem oda elutasítóan és már mentem is volna más tájak felé, de Garfunkel szelíd erőszakkal megállított.

— Lehetetlen, öregem... Valami történt veled, mert megfiatalodtál, az arcod kisimult és a szemed ragyog, mint egy szerelmes bakfisé... Amellett remek dolgokat írsz az utóbbi időben, minden sorodból spriccel a humor és a mély bölcsesség... Mondd, hogy csinálod ezt, te gézengúz? Valamelyik nap kérdezte is tőlem valaki, ha jól emlékszem, egy miniszter: mi van azzal az emberrel, hogy egyre tehetségesebb, egyre fiatalabb és egyre mélyebb...

— Nézd, Garfunkel — szakítottam félbe —, te nagyon jól tudod, hogy én a hülyeségeidről legfeljebb két és fél gépelt oldalon szoktam beszámolni. Rukkolj ki végre, milyen ökörségen töröd megint a fejed.

— Kérlek — szólt behízelgő nyájassággal —, dicsérő irodát nyitok...

— Szervusz — feleltem és határozott léptekkel vonultam a kávéház mélye felé. De barátom esengő hangja megállított:

— Gyere vissza, te Aristophanes, te belvederei Apolló, te Bozsik Cucu, gyere vissza egy pillanatra... Hadd magyarázom meg, miről van szó... Ha azt mondom, hogy országos jelentőségű dolog az, amit feltaláltam, akkor olyan szerény vagyok, hogy pofont érdemelnék... Jó, jó, folytatom... Abból indultam ki, hogy ebben az országban mindenki elvesztette az önbizalmát. Itt hosszú éveken keresztül arra biztatták az embereket, hogy kritizáljanak keményen, férfiasan, bátran. Több sem kellett nekünk, úgy letoltuk egymást naponta a sárga földig, hogy mindnyájan belegebedtünk. Ha valakinek a magánéletébe gázoltunk, azt elneveztük éberségnek, a becsületsértést dinamikának hívtuk, és ha valakit jól szájon csördítettünk, azt mondtuk: kapott egy „Makarenkó-pofont" és azzal az ügy el volt boronálva...

— Nem túlzol te, Garfunkel?

— Nem. Szatirikusan adok elő. Gondolj csak a saját szakmádra. Ha valaki írt egy színdarabot vagy filmet, a kritikusok kővel hajigálták, mint a sánta kutyát, a házmester nem köszönt vissza neki, elmehetett a Méh-telepre ócskavasnak, hacsak nem írt elkeseredésében egy még rosszabb darabot... De másutt sem volt jobb a helyzet és a sok bokánrugdalt ember nem tudott egyensúlyba jönni, még azt sem mondhatta: nincs igazatok, mert önkritikát kellett gyakorolnia. Ha azt mondták neki, hogy zsebmetsző, azt kellett mondania: „nemcsak zsebmetsző vagyok hanem ráadásul erősen kispolgári beállítottságú is..." Így aztán a sok sérült-lelkű ember nem tudott rendbe jönni, nem tudott dolgozni...

— Lyukadj ki, Garfunkel... — noszogattam — lyukadj ki már valahová...

— Kérlek, kilyukadok... Az emberek önbizalmát helyre kell billenteni! És ki képes erre, egyedül? Garfunkel!

— Hálistennek, te nem vesztetted el az önbizalmadat...

— De nem ám, mert ravasz voltam, mint a kígyó! Nálunk tíz éve ez van bevezetve: ha hazajövök lehülyézve és lemarházva, az asszony már az előszobában a következő szavakkal fogad: „Isten hozott, te zseni, te szép, te jóságos! Hadd csókolom meg azt az okos homlokodat..." És ez még csak az előszobában van... Képzelheted, mi van akkor az ebédlőben és a hálóban...

— Képzelem, folytasd!

— Ezért határoztam el, hogy nyitok egy központi dicsérő irodát. Alkalmazottaim, mind nyájas hízelgők és békebeli csacsenerek, itt fogják dicséretekkel behegeszteni az emberek önbizalmán ejtett sebeket. Persze, bizonyos fiksz összeg lefizetése ellenében. Garantálom neked, hogy ha például a Keletinél nyitom meg az irodámat, egy sor ember Kőbányáig, egy sor ember Kerepesig fog állni elsőrendű minőségű árumért. De ez még csak a kezdet! Ügynökeim be fogják járni az egész országot, kinyomozzák, kinek milyen sérelem esett a lelkén és azt a helyszínen fogják gyógyítani, valamivel nagyobb készpénzfizetés ellenében... Az emberek önbizalma helyreáll, munkakedvük nőni fog, mindaddig, amíg húsz fillér nem lesz egy dupla-fekete! Érted, drága barátom? De mit is kérdem, persze hogy érted, hiszen zseni vagy...

— Úgy látom, Garfunkel, hogy te meg is kezdted a kezelésemet...

— Micsoda zseniális éleslátás, minő emberfeletti megfigyelő képesség! — ordítozott Garfunkel, majd csendesen hozzátette... — Az első kezelésért kapok egy tízest...

— Nézd, Garfunkel... — mondtam elgondolkozva — én úgy találom, hogy ez az ötlet korszakalkotó és csak olyan ragyogó koponyában születhetett meg, mint a tied... Én már sokszor lehülyéztelek, de belátom, hogy tévedtem: te az emberiség jótevője vagy... Remélem, ez a dicséret is megér egy tízest és akkor kvittek vagyunk...

Gádor Béla

Gépesítés

Kaján Tibor rajza

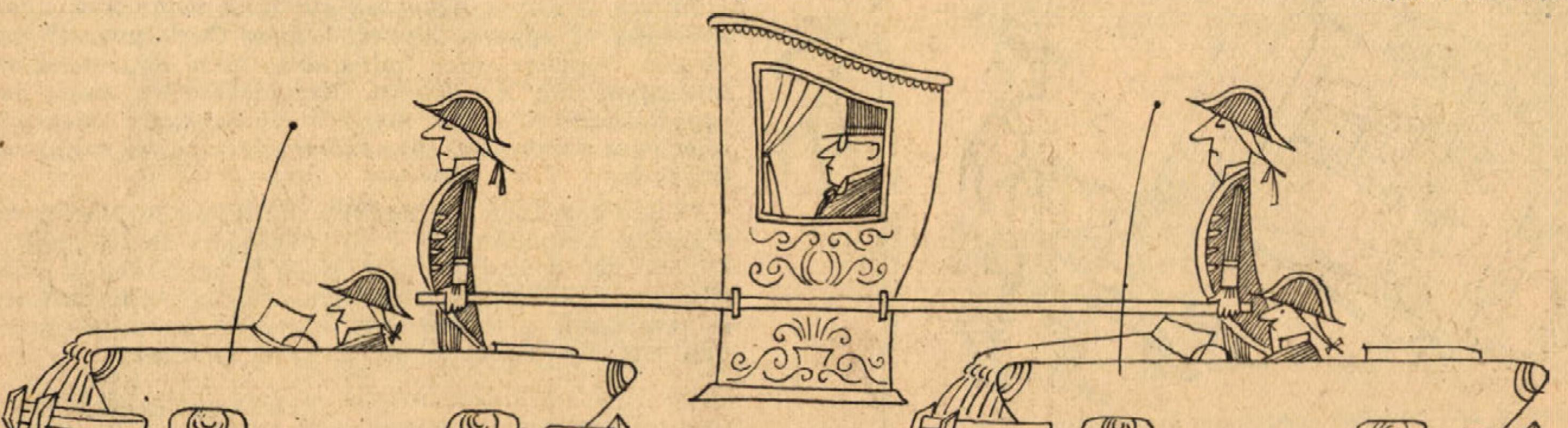

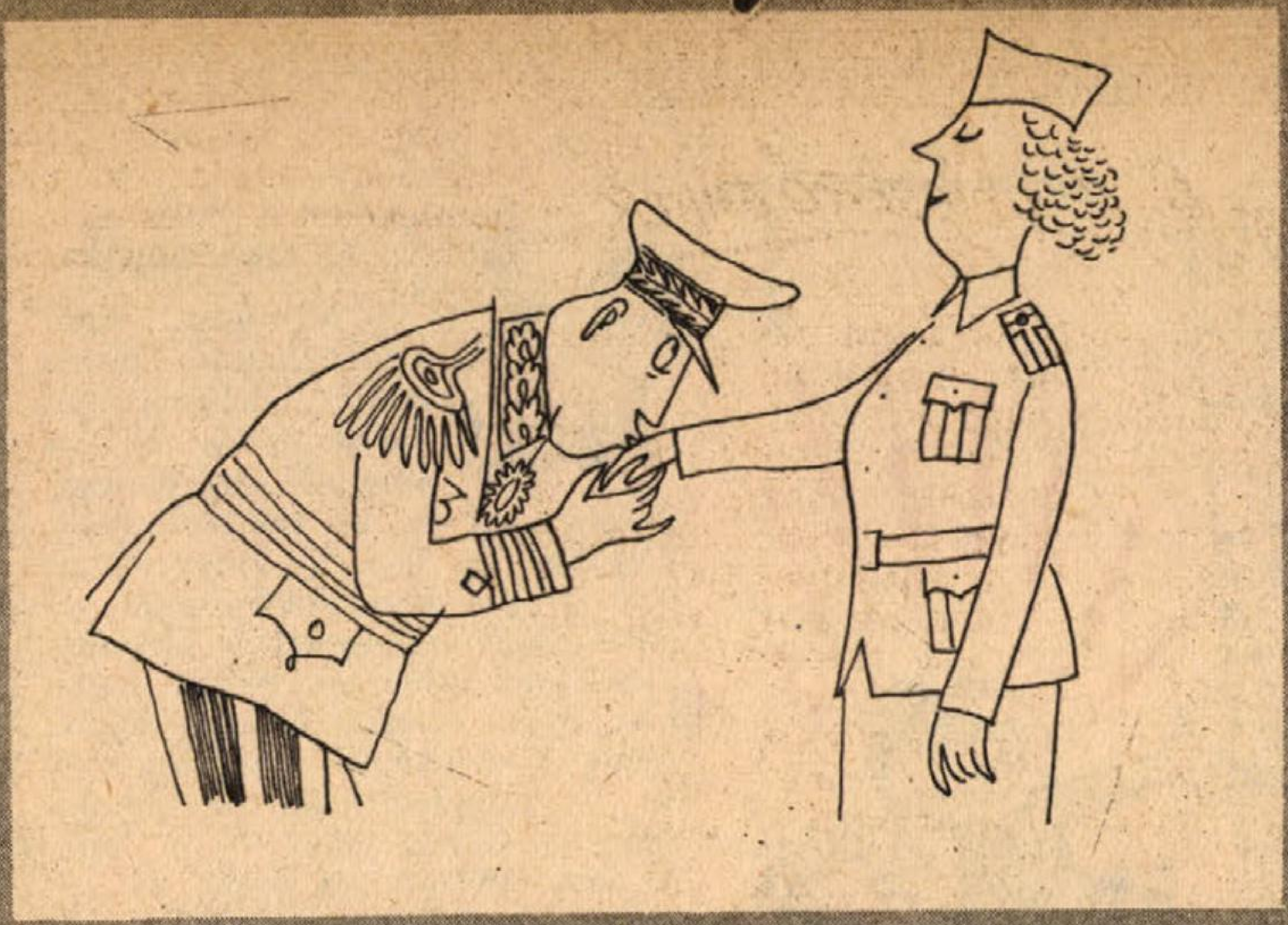

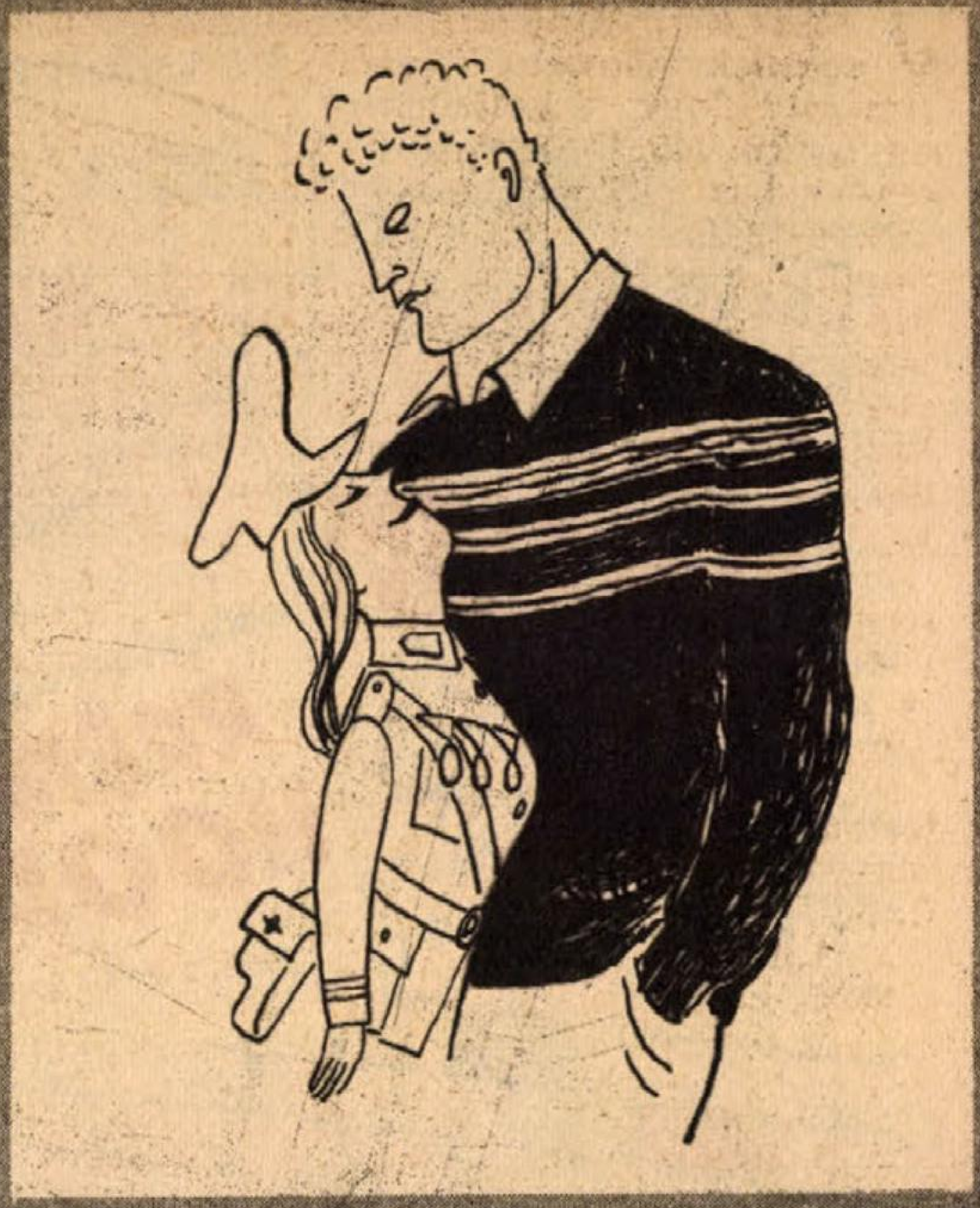

Vasvári Anna:

Női katonadolgok

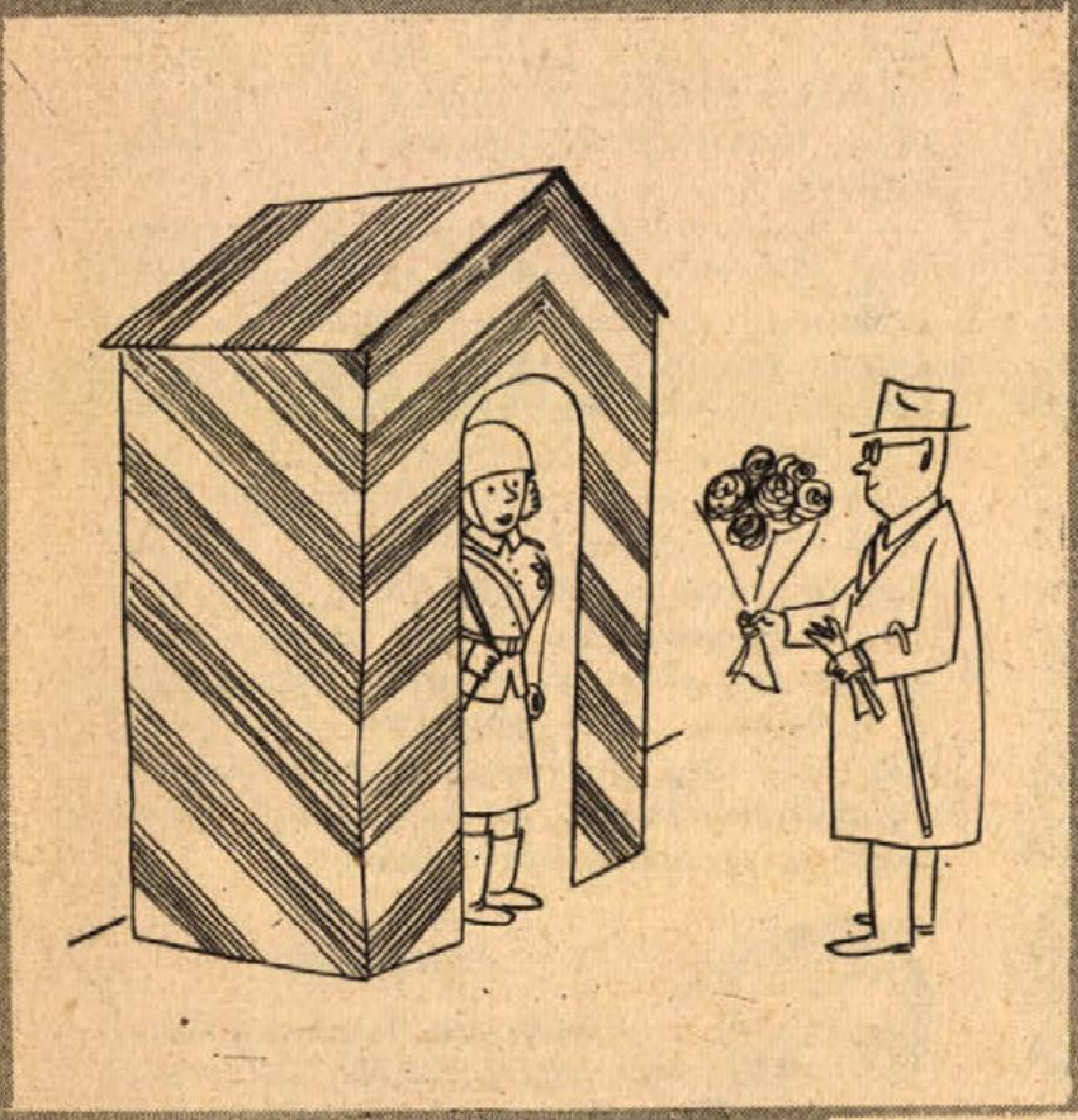

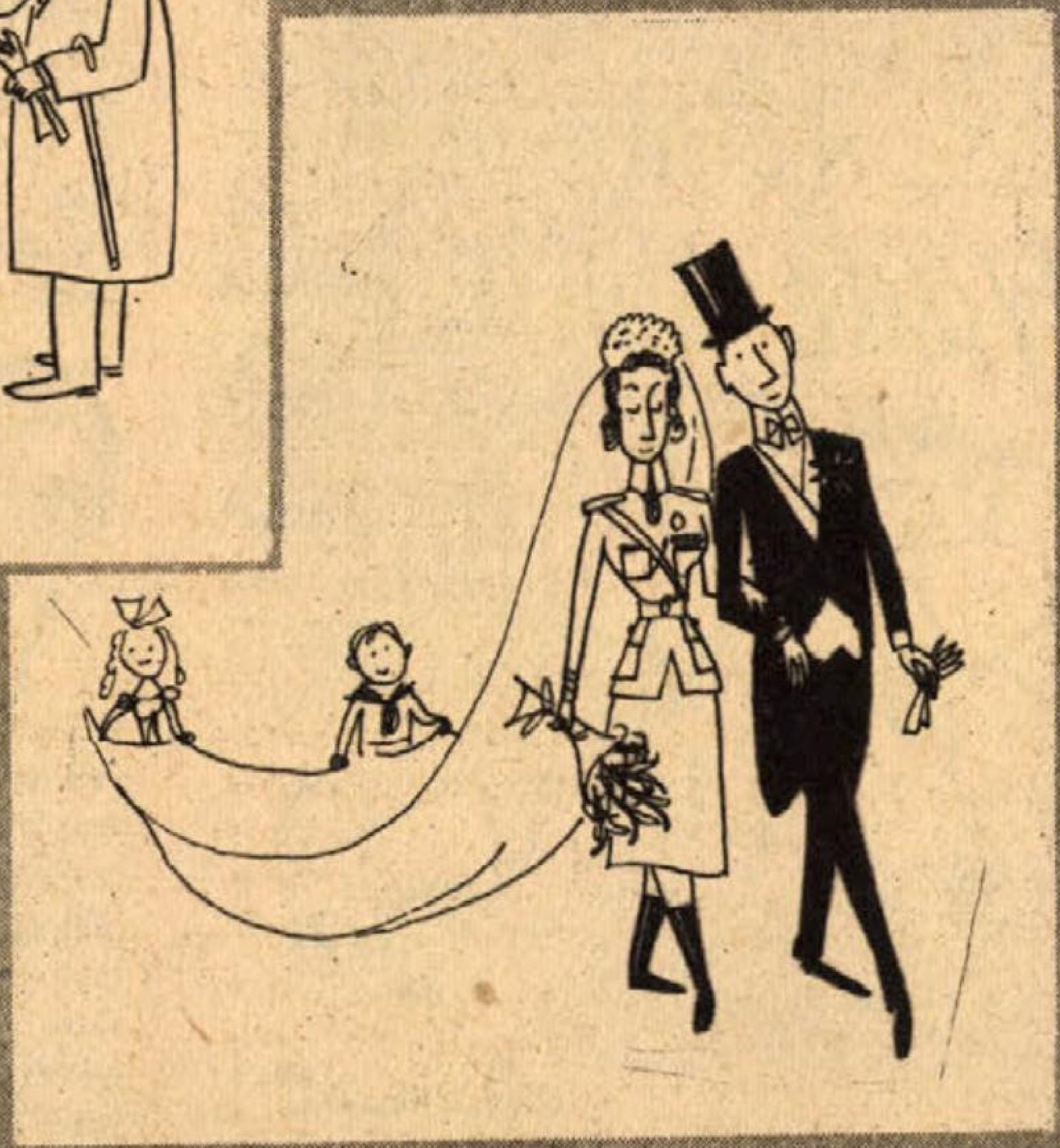

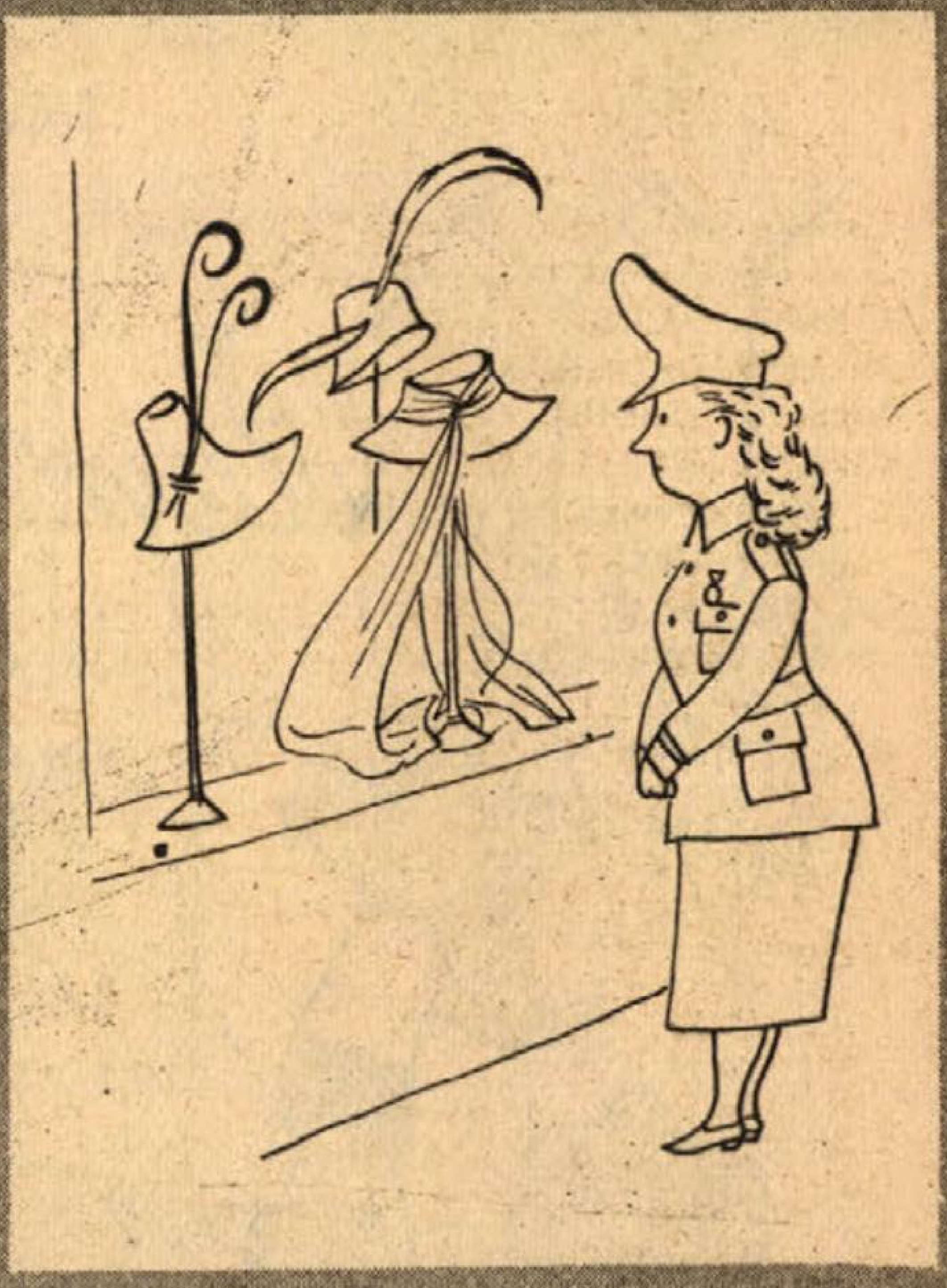

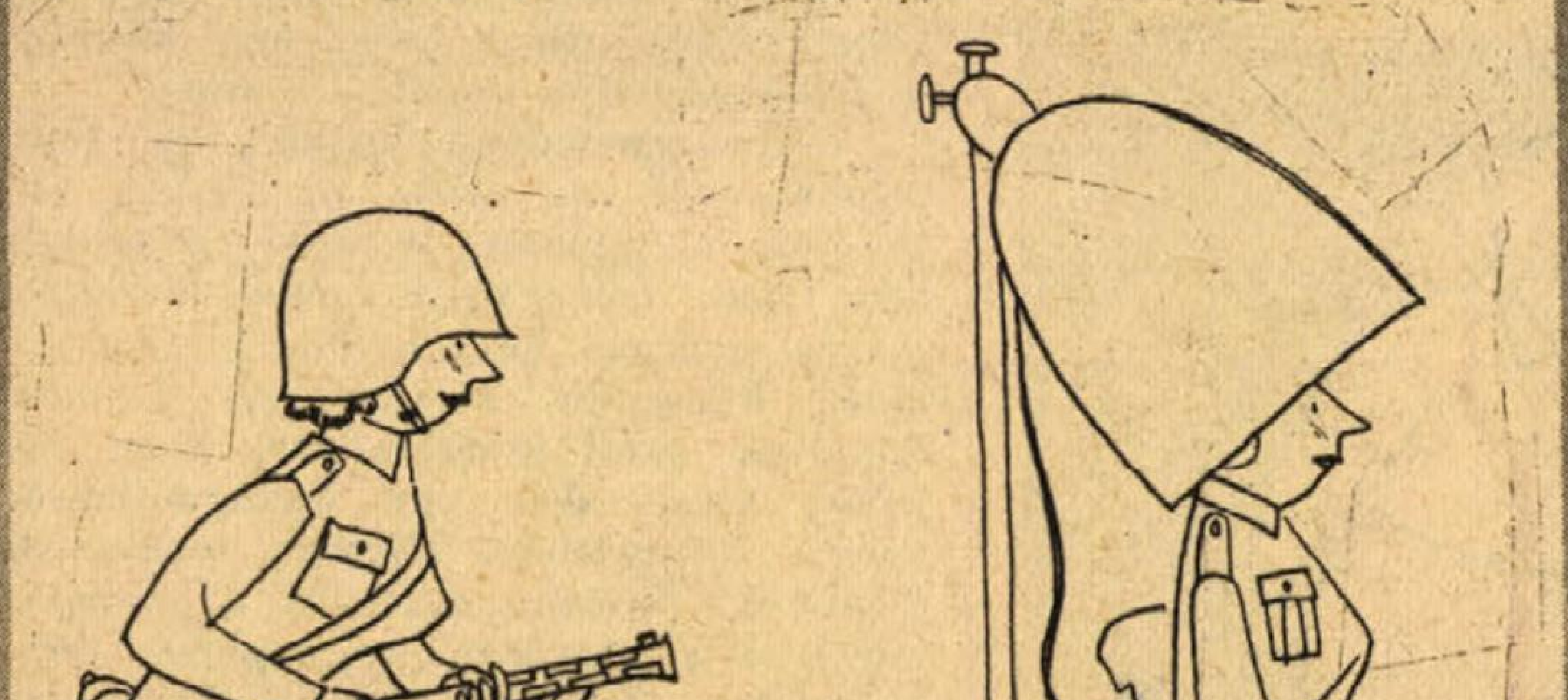

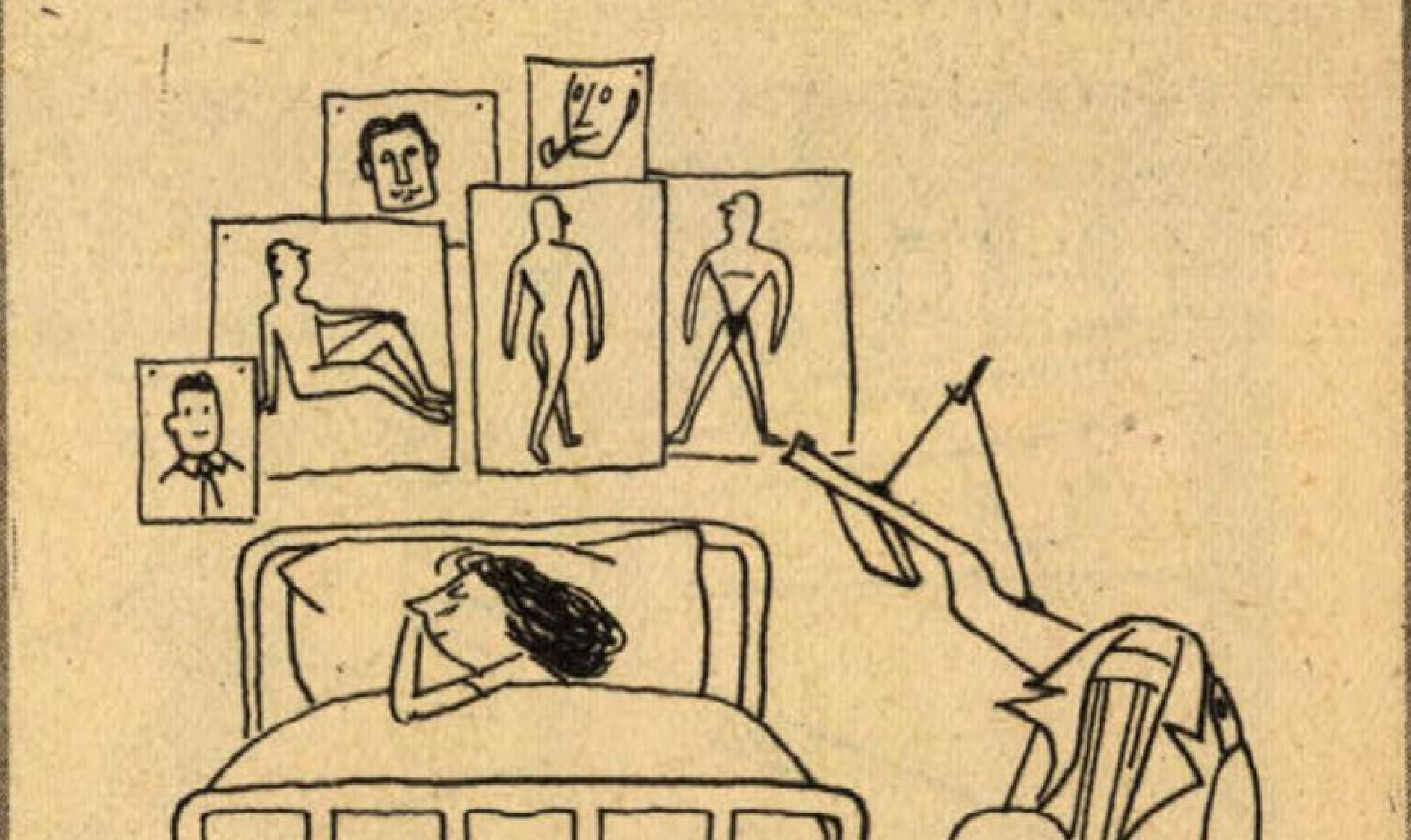

New-Yorkban és Pesten

Szűr-Szabó József rajza

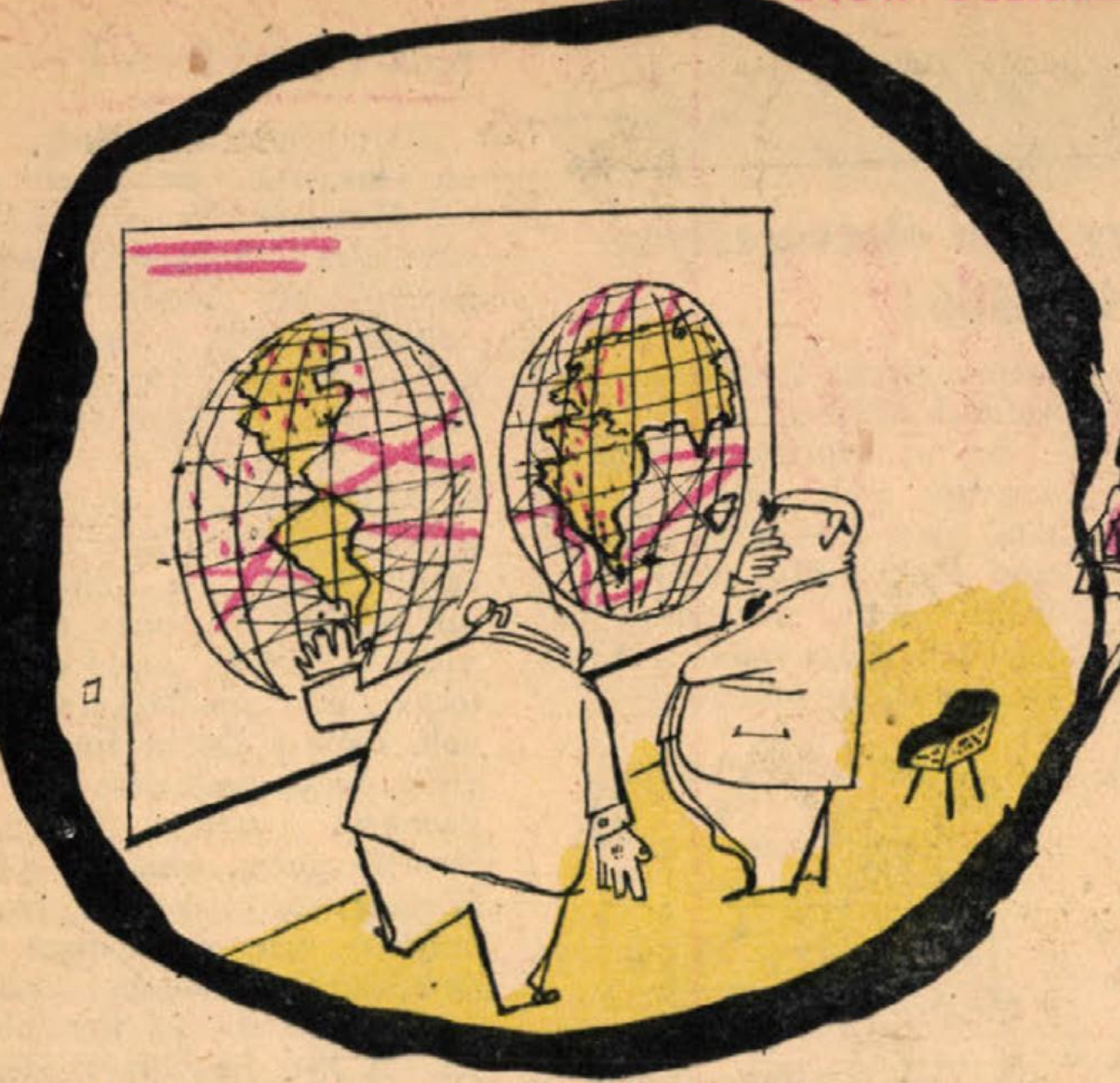

– Nincs egy lyuk, ahol üzletet köthetnénk! . . .

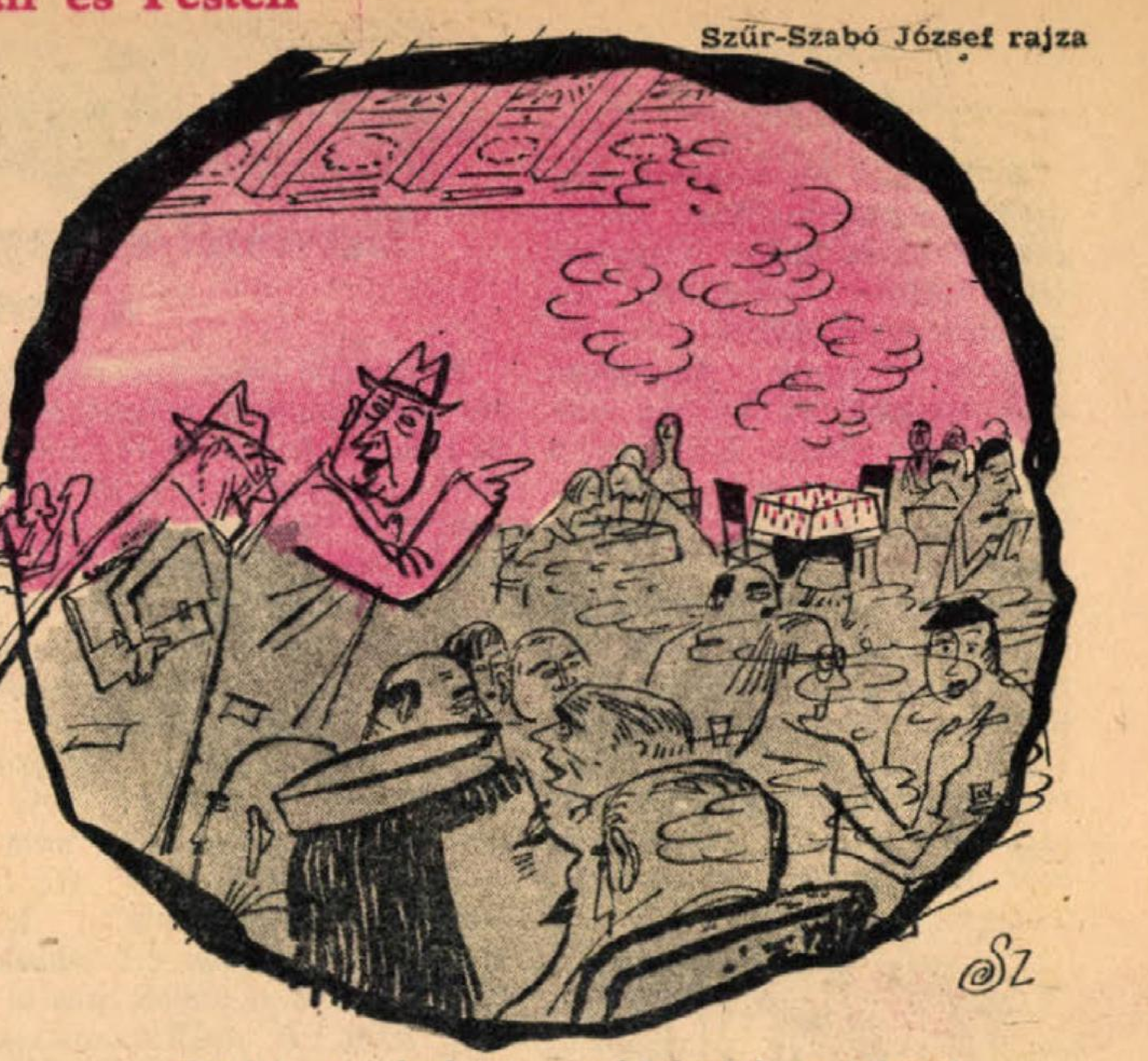

– Ott van egy lyuk, ott megköthetjük az üzletet! . . .

Kor-kép

Tele volt a vonatfülke,
Kinn álltam a folyosón.
A beszédzaj jobbról, balról
Fülem mellett eloson.

Jobbról ez a szöveg hangzik:
— Legjobb cigi a Kossuth.
Egy szippantás elhessenti
A rosszkedvet, a borút.

Szólt a másik: — Huszonötöt
Szívok el, de van napom,
Amikor a füstölést az
Ágyamban is folytatom.

Harmadik szólt: — Dohány nélkül
Mit se érne a világ.
Hasznosak is, szépek is a
Kékes-szürke karikák . . .

Másik fülke felől hallok
Ilyenféle szavakat:
— Mit csinálsz a leveshússal,
Ha ebédtől kimarad?

Szólt a másik: — Ledarálom,
S ha fasírtnak nem elég,
Lesz belőle — vacsorához —
Palacsinta-töltelék.

— Hogy csinálod a vadmártást? —
Repkedtek a receptek . . .
A folyosón hallgatózva
Nagy szemeket meresztek,

Mert e két kis párbeszédben
Fülemet az sérti csak,
Hogy dohányról — nők beszéltek,
A főzésről — férfiak!

K. Tóth Lenke

Eszpresszóban

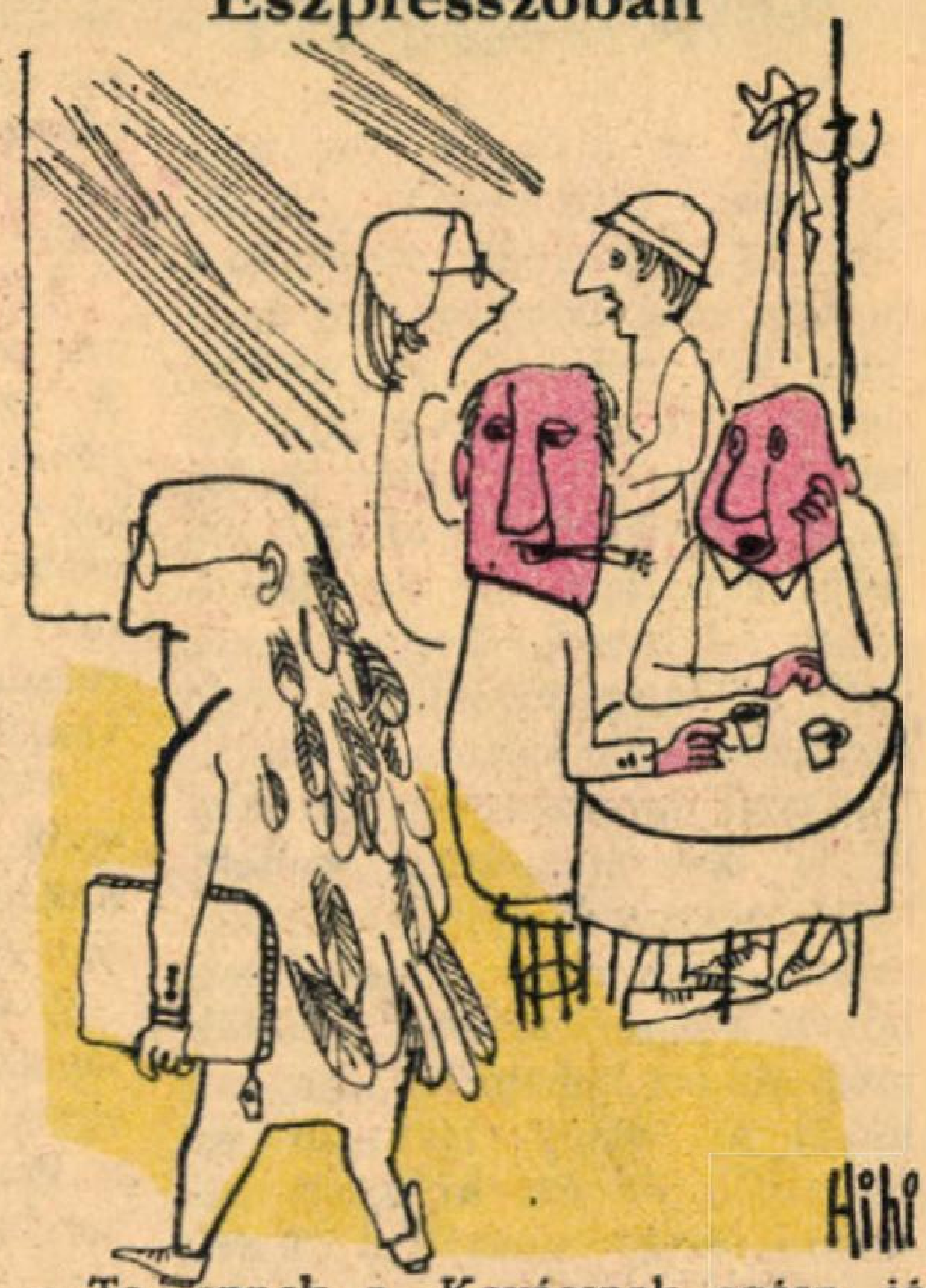

– Te, ennek a Kovácsnak egész jól mehet mostanában . . .

Egyszerű családi riportkép

(Beállítás nélkül)

Réber László rajza

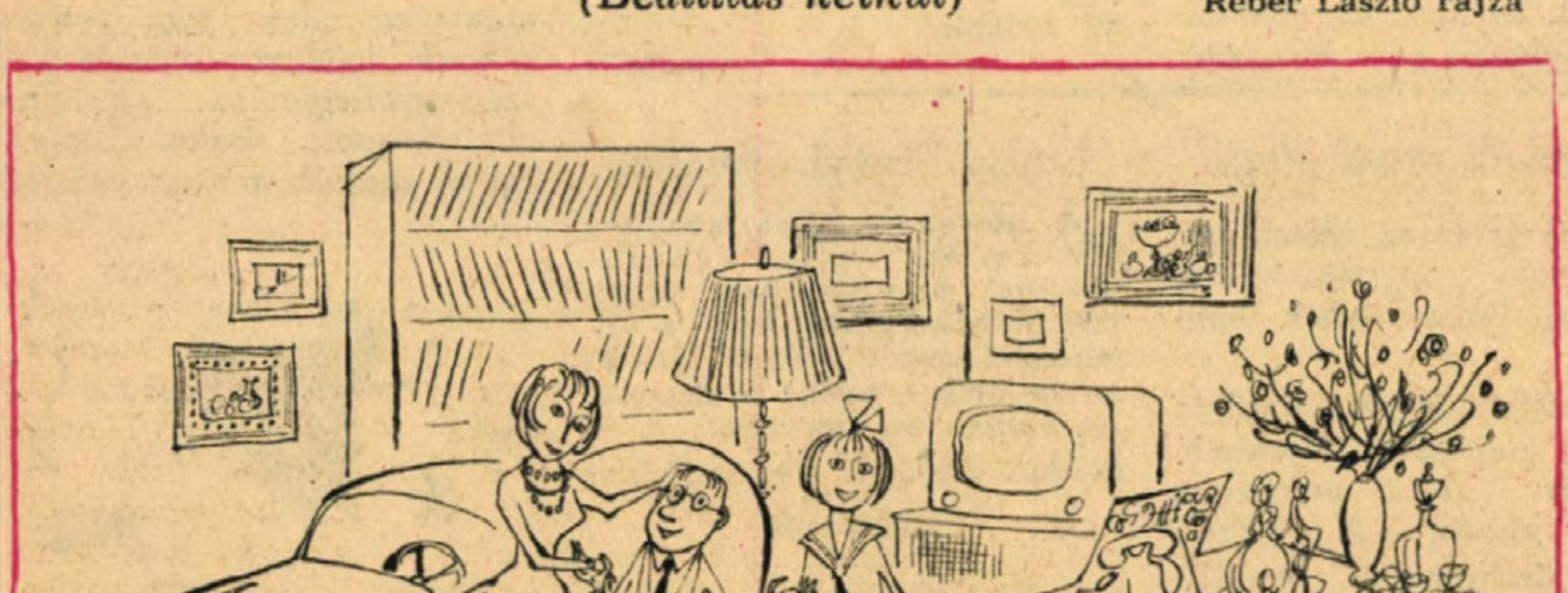

Hol volt az igazgató?

– Itt az igazgató titkárnője! . . . Ki beszél ott? . . . Jónapot kívánok! Nem tudom kapcsolni a férjét, házon kívül van! Nem tudom mikor jön vissza . . . az igazgató kartársnak fontos értekezlete van a minisztériumban . . . Hát igen, rengeteg munkája van mostanában . . . Egyik értekezlet a másik után . . . Hogy tegnap este? Igen, tegnap este is egy nagyon fontos értekezleten vett részt, késő éjjelig elhúzódott . . . Halló! Nem értem?! . . . Hogy tegnapelőtt is éjfél után jött haza?! Érthetetlen! Hiszen tegnapelőtt nem volt értekezlet . . . Nem, asszonyom, nem tévedek . . . Nekem azután igazán tudnom kellene! . . . Az igazgató kartárs rendes időben távozott az irodából és azt mondta, hogy otthon fog dolgozni . . . Hogy hajnaltájban jött haza? . . . Jóságos ég! . . . Ez rettenetes! . . . Nem . . . semmi . . . csak ide szóltam a kartársnőnek . . . Jónapot! . . .

A titkárnő letette a kagylót és sírva borult az íróasztalra.

Vl. Rohlena

(A prágai Dikobraz-ból

A nyugatnémet gazdasági hullámvasúton

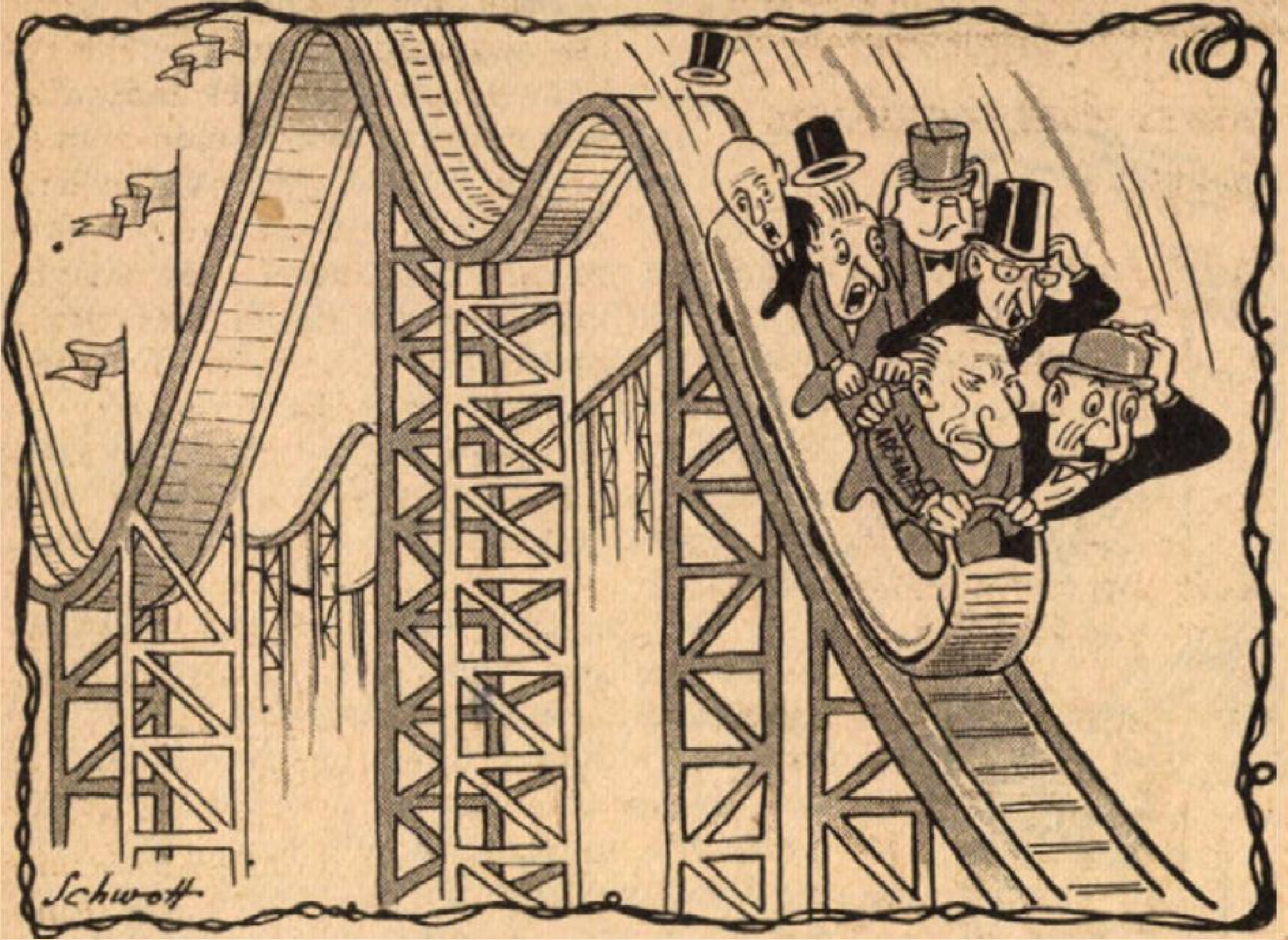

Marathoni futás

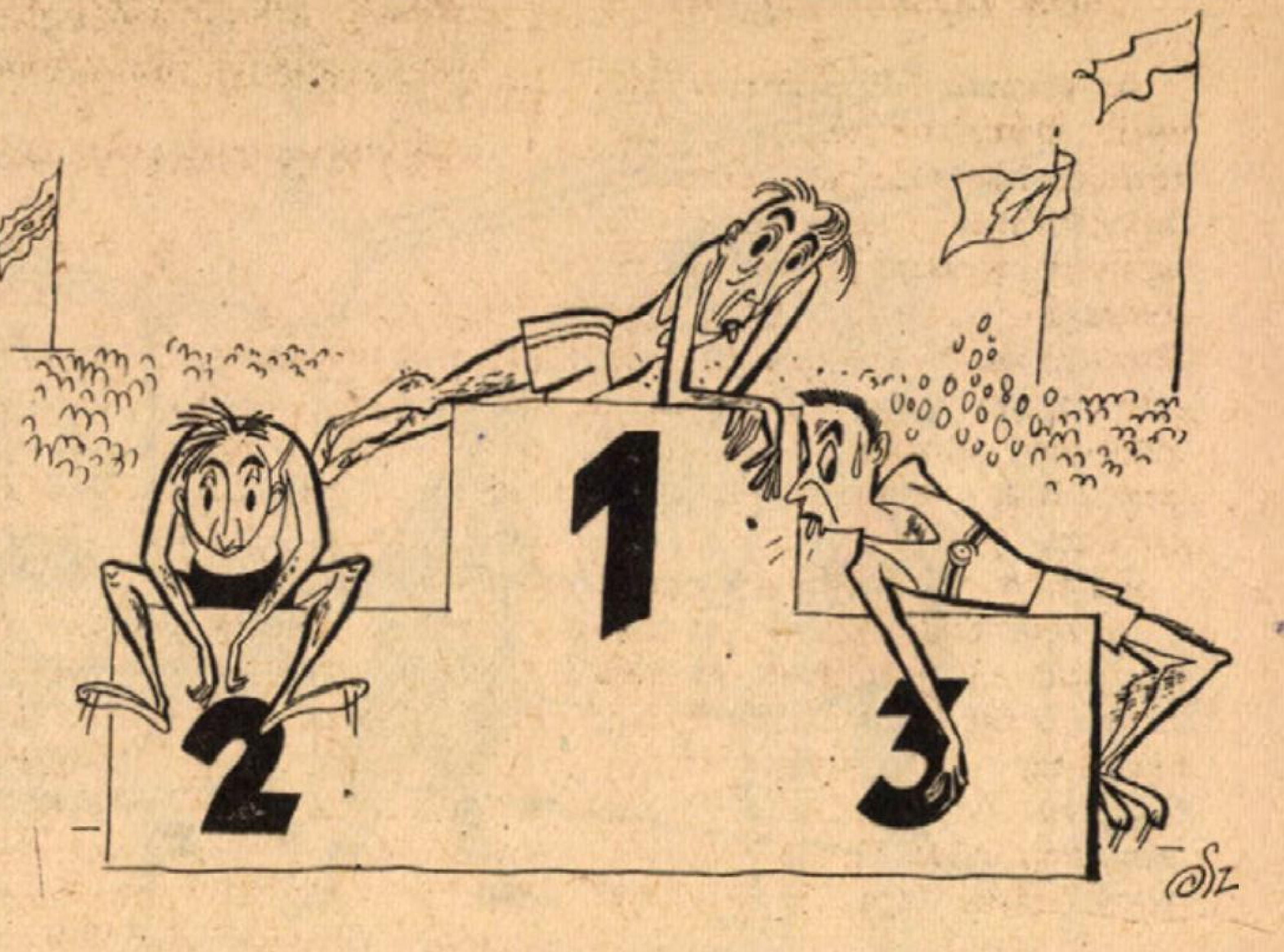

A győztesek

Ki mennyire szereti

(Két férfi beszélget.)

EGYIK: Én nagyon szeretem a gyermekeket.

MÁSIK: Én nem olyan nagyon. Idegesítenek.

EGYIK: Idegesítik? Hogy mondhat ilyet?!

MÁSIK: Nem szeretem, ha bőgnek.

EGYIK: Ja, ha bőgnek az más! Amikor bőgnek, olyankor én sem szeretem.

MÁSIK: Nekem az sem tetszik, ha ordítanak, amikor én aludni szeretnék.

EGYIK: Kinek tetszik az? Olyankor én magam is rájuk üvöltök, hogy maradjanak csendben. De egyébként szeretem őket.

MÁSIK: Én nem szoktam rájuk üvölteni, mert elvégre mégiscsak gyermekek, de ki nem állhatom, amikor belebeszélnek a felnőttek társalgásába.

EGYIK: Kukoricán kell térdepeltetni olyankor, akkor elmegy tőle a kedvük!

MÁSIK: Nem, az fáj nekik. Végeredményben nem tehetnek róla, hogy még buták és neveletlenek, amiről pedig nem tehetnek, azért nem büntetem meg, még ha nem is szeretem őket.

EGYIK: Hát én szeretem, de azt nem tűrném, hogy engem zavarjanak, amikor valakivel diskurálok. Olyan pofont adnék neki, hogy arról koldulna!

MÁSIK: Ez nem helyes, hiszen ha az ember nem is szereti a gyerekeket, akkor is elnézőnek kell lenni velük, mert még suták, ügyetlenek ebben a korban. Ha összetörnek valamit, legszívesebben a bőrömből bújnék ki, de tudom, hogy nem készakarva csinálják.

EGYIK: Nem készakarva?! Nem készakarva?! Hát tudja meg, hogy igenis készakarva csinálják, hogy bosszantsák az embert!

MÁSK: Ugyan. Én nem nagyon szeretem őket, de, hogy késza...

EGYIK: Idefigyeljen! Én szeretem őket, de azt mondom magának, hogy készakarva csinálják, hogy az ember mérgelődjön, mert egy ilyen kölyökben annyi rosszindulat van, de annyi rosszindulat...!

MÁSIK: Hogy mondhat ilyet. Olyan ártatlanok azok, mint a...

EGYIK: Ártatlanok?!! Azt mondja, hogy ártatlanok? Gonosztevők! Tudja?! Az ilyen nyomorult kölykök megtudják keseríteni az ember életét!

MÁSIK: Na, megkeseríteni talán nem... Mert amikor például nem fogadnak szót, bosszankodom, de megértem, hogy saját akaratukat szeretnék érvényesíteni, mert...

EGYIK: Micsoda?! Saját akaratukat?! Még csak az kéne! Én, ha nem fogad szót, szíjat hasítok belőle, érti?! Szíjat! Szíjat! Szíjat!

MÁSIK: Nyugodjon meg, nem szabad így felidegesíteni magát.

EGYIK: Tudom, de ezek a nyomorult kölykök kihoznak a sodromból! Már most azon idegeskedem, hogy vajon mit csináltak, amíg nem voltam otthon! De megyek is haza és lepofozom a fejüket a nyakukról! Lepofozom, mert én nagyon szeretem őket és azt akarom, hogy fegyelmezett, rendes emberek legyenek! És magának is azt ajánlom, hogy ha szereti őket, ne sajnáljon tőlük egy-két pofont!

MÁSIK: Na, igen igen, nem is sajnálnám, de emlékszik rá, épp az előbb mondtam, hogy én nem szeretem őket olyan nagyon.

Kékvölgyi Vilmos

Akinek szívesen tapsolunk

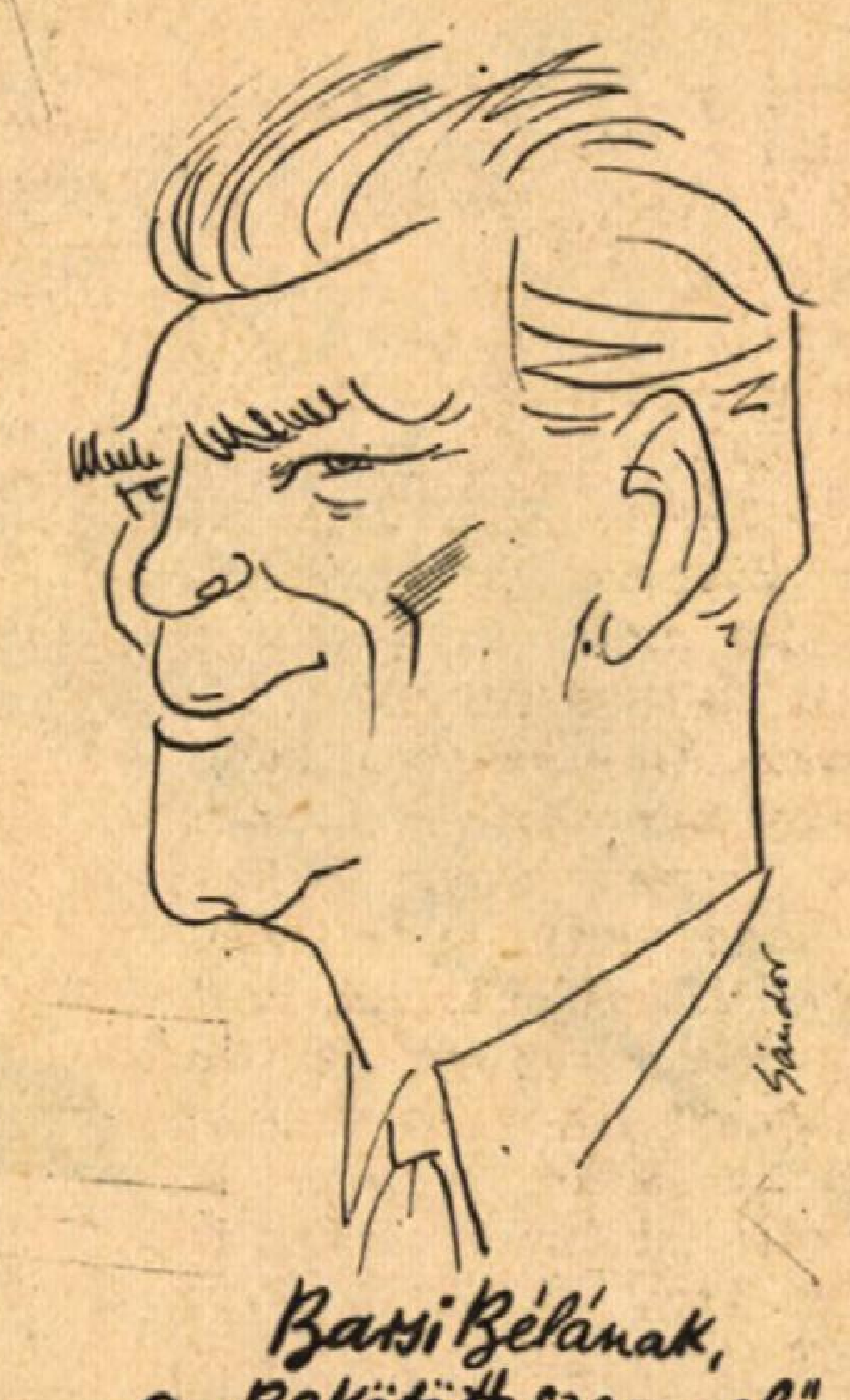

Bassi Bélának,
a „Bekötött szemmel"
c. darabban

Amikor a konfekcióipar csak globálisan teljesíti a tervét

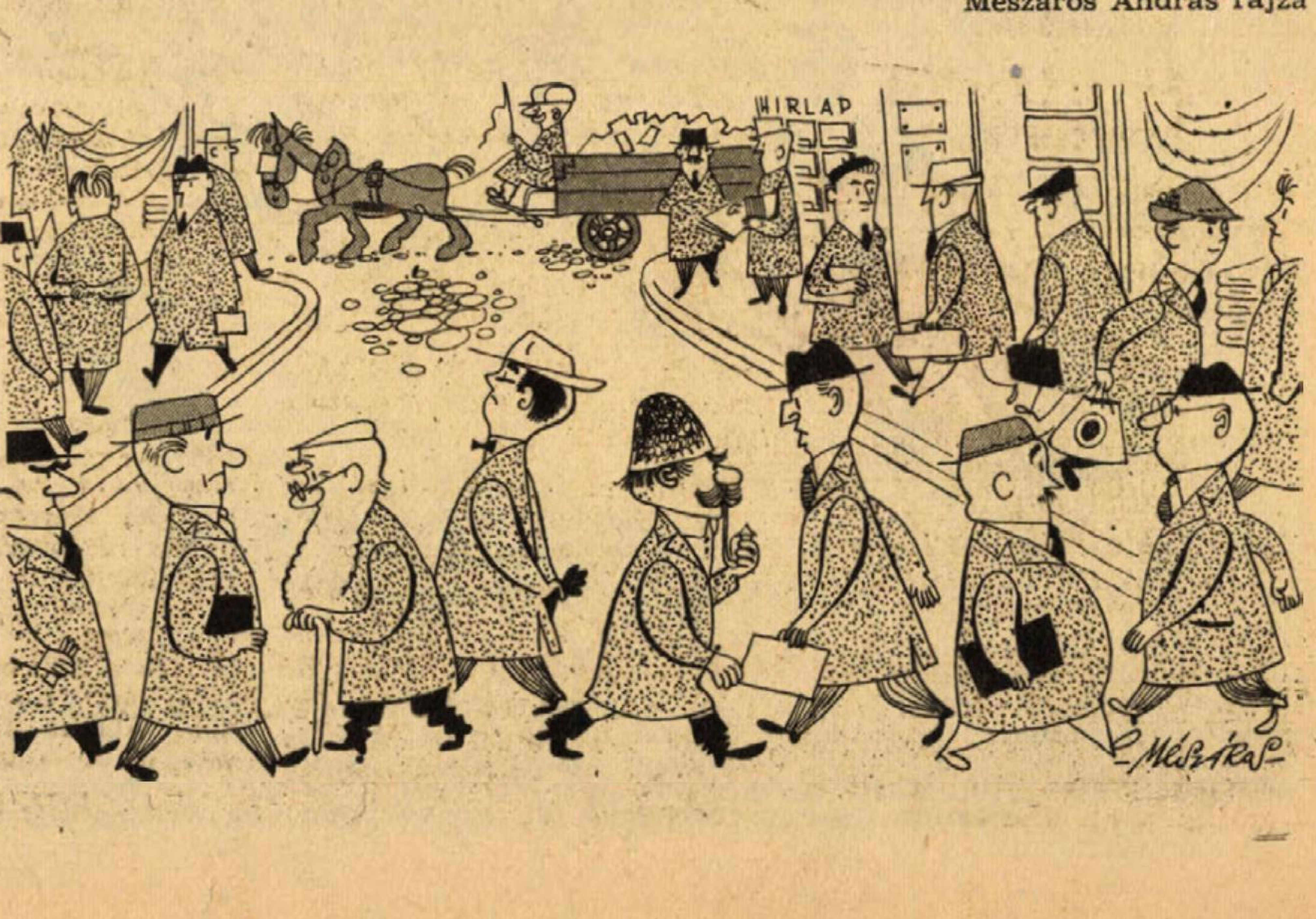Mészáros András rajza